Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος | Ἀθῆναι, 26 Μαΐου 1934 | Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 26

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τέλος ὁ συνταγματάρχης Οὐγγύν, ποὺ ἦταν κυνηγὸς περίφημος, σημάδεψε μὲ τὸ τουφέκι του πάνω σ' ἕνα βράχο ἕνα κατοίκι καὶ τὸ σκότωσε. Στὴ στιγμὴ οἱ ναῦτες τὸ ἔγδαραν, τὸ καθάρισαν, τὸ πέρασαν σὲ μιὰ πρόχειρη σούβλα καὶ τὸ ἔβαλαν νὰ ψηθῇ πάνω σὲ ὡραία φωτιὰ ἀπὸ ξερόκλαδα. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία ἔγινε ἄψε-σβύσε, ἀφοῦ ἀράντα ἄνθρωποι ἔλαβαν μέρος σ' αὐτὴ μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία. Ἔπειτα κάθησαν ὁλόγυρα, ζεστάθηκαν, στέγνωσαν κι' ἔφαγαν μὲ ἀπερίγραπτη ὄρεξη ἀπὸ ἕνα κομμάτι ψητὸ κρέας μὲ γαλέττα καὶ νερὸ ὅσο ἤθελαν. Ἄ, τί εὐτυχισμένοι ποὺ ἦταν τώρα!

Μετὰ τὸ γεῦμα, ξαπλώθηκαν ὅλοι πάνω στὸν ξερὸ καὶ στεγνὸ ἄμμο καὶ πῆραν τὸν ὕπνο τους. Μὰ τί ὡραῖο ἀπομεσημεριάτικο ὕπνο! Ποτὲ τὸ πιὸ μαλθακὸ κρεβάτι τῆς πιὸ τροπικῆς χώρας δὲν εἶδε παρόμοιο!

Τέσσερις ὧρες κοιμόνταν ἔτσι. Πρώτη ξύπνησε ἡ κυκυρία Ὀμόλλοῦ. Ὁ ἥλιος ἔδυε, ὁ οὐρανὸς εἶχε αἰθριάσει, τὰ σύννεφα ἔφευγαν πρὸς τὸ νοτιά, στολισμένα μὲ παρυφὲς χρυσὲς καὶ κόκκινες ἀπὸ τὴ δύση.

Ἄξαφνα μιὰ ἀνάμνηση καὶ μιὰ τύψη ἐπίεσε τὴν καρδιὰ τῆς ἀγαθῆς κυρίας, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν ὀνειρεύόταν. Ποῦ ἦταν ὁ ἄντρας της; Ὁ δυστυχισμένος ταγματάρχης θὰ χάθηκε, θὰ πνίγηκε χωρὶς ἀμφιβολία. Γιατὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μπῇ στὴ βάρκα τοῦ ὑποπλοιάρχου; Νὰ μὴ τὸν συλλογισθῇ, παρὰ νὰ κοιτάξῃ πρῶτα πῶς νὰ πιῇ, πῶς νὰ φάῃ καὶ πῶς νὰ κοιμηθῇ, γεμάτη χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρία της! Τί ἐγωϊσμός, τί ἀναισθησία! Ἀρκεῖ λίγη κακουχία, λίγη πεῖνα, ἕνας φόβος, ἕνας κίνδυνος, γιὰ νὰ κάνῃ τὸν ἄνθρωπο τόσο ἐγωϊστή, ὥστε νὰ ξεχνᾶ τὰ πάντα; Κι' ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τρεῖς ἡμέρες τώρα, ἡ κυρία Ὀμόλλοῦ δὲν θυμήθηκε τὸν ταγματάρχη οὔτε μιὰ στιγμὴ καὶ δὲν ἀνησύχησε γι' αὐτὸν καθόλου. Κι' ὅμως εἶχε ζήσει μαζί του εἰκοσιπέντε ὁλάκερα χρόνια. Τί σκληρό, τί φριχτό!

Μετανοιωμένη, ἡ κυρία Ὀμόλλοῦ ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρά. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παραδίνουνται εὔκολα σὲ μιὰ μάταιη λύπη. Τὸ πρακτικὸ πνεῦμα τῆς φυλῆς της ἐπικράτησε. Καὶ σὲ λίγο σκούπισε τὰ δάκρυά της κι' ἄρχισε νὰ συλλογιέται:

Χήρα!.. ἦταν λοιπὸν χήρα;.. Κακόμοιρε ταγματάρχη!.. Ἀλήθεια εἶχε τὰ ἐλαττώματά του—ἔπινε, μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὸ σηκώτι του, ἦταν ὀκνηρός, ἰδιότροπος — εἶχε ὅμως καὶ τὰ προτερήματά του ὁ μακαρίτης. Ἦταν τόσο καλός, τόσο μαλακός, τόσο ὑποταγμένος στὴν ἐξουσία τῆς γυναίκας του!.. Κι' ἄνθρωπος καθὼς πρέπει, ἀληθινὸς τζέντλεμαν, κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Δυστυχισμένε Ὀμόλλοῦ!.. Τὸν λυπόταν τώρα μ' ὅλη της τὴν καρδιά... Ἀλλὰ ἐπιτέλους μήπως δὲν εἴμαστε ὅλοι θνητοί;.. Δὲν ἦταν θαῦμα πὼς ζοῦσε κι' αὐτὴ ἡ ἴδια;.. Δὲν βαριέσαι! Ὅλοι θὰ πεθάνουμε μιὰ μέρα...

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, οἱ χῆρες φοροῦσαν μαῦρο κρέπι καὶ κουκούλα ἀπὸ ἄσπρο τούλι. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ ντυθῇ τώρα κι' ἡ χήρα Ὀμόλλοῦ, ἀδιάφορο ἂν θὰ τῆς

«Ὁ πλοίαρχος Μπιγκὼρ ἀγρυπνοῦσε...»

πήγαινε ἢ ὄχι αὐτὴ ἡ φορεσιά. Μὰ ὑπῆρχαν τάχα μαγαζιὰ στὸν τόπο ποὺ τοὺς ἔρριξε ἡ τύχη;

— Κύριε πλοίαρχε!.. Λέτε νὰ ἦναι δῶ-κοντὰ καμμιὰ πόλη, γιὰ νὰ βρῶ καμμιὰ ὁποφερτὴ μοδίστρα;

— Τί; πῶς εἴπατε;.. πόλη;.. μοδίστρα;.. Καλέ, τί λέτε, κυρία μου!..

— Σᾶς ρωτῶ ἂν ξέρετε ποῦ βρισκόμαστε κι' ἂν νομίζετε...

— Δὲν ξέρω τίποτα, κυρία μου... Ἀ, νὰ ὁ ἥλιος! Καλημέρα, ἥλιε, ἢ μᾶλλον καληνύχτα γιατὶ μᾶς ἀφίνεις. Αὔριο τὸ μεσημέρι, ὅταν θὰ γίνῃ ὁ προσδιορισμὸς τοῦ στίγματος, θὰ μπορέσω, καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, νὰ ἱκανοποιήσω, κυρία μου, τὴν περιέργειά σας... Ὅσο μπορῶ νὰ ὑποθέσω, βρισκόμαστε πεντακόσιες ὧς ἑξακόσιες λεῦγες μακριὰ ἀπὸ τὴ νῆσο Πάσχα...

— Λέτε λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ πόλη ἐδῶ κοντά;

— Πόλη; Δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ πιθανό, ἀγαπητή μου κυρία!.. Θὰ πορήσω μάλιστα ἂν ὑπάρχῃ ἔστω καὶ κανένα μικρὸ χωριό... Τί παράξενα πράγματα ποὺ μοῦ συμβαίνουν!

— Δυσάρεστα, θέλετε νὰ πῆτε, πλοίαρχέ μου, καὶ λυπηρά! εἶπε ἡ κυρία Ὀμόλλοῦ στενάζοντας καὶ σκουπίζοντας τὰ μάτια της μὲ τὸ μαντήλι. Ὁ καϊμένος ὁ ἄντρας μου...

— Ἀλήθεια!.. Εἴδατε κεῖ νὰ μὴ τὸν συλλογιστῶ καθόλου; Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰπελπιζόμαστε ἀπὸ τώρα, κυρία μου. Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ γλύτωσαν κι' οἱ ἄλλες βάρκες. Τὸν ἴδιο καιρὸ εἶχαν καὶ τὰ ἴδια ρεύματα μὲ μᾶς. Κι' ἂν κυβερνήθηκαν καλά, πιθανὸν νἄφτασαν σὲ καμμιὰ παραλία, ἢ αὐτῆς τῆς ἠπείρου, ἢ ἄλλης...

Ἐδῶ ὁ πλοίαρχος σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ἀνάμεσα στοὺς κοιμισμένους φωνάζοντας:

— Σηκωθῆτε!.. Σηκωθῆτε!.. Ἔχομε καιρὸ νὰ κοιμηθοῦμε τὴ νύχτα!.. Τώρα πρέπει νὰ ἰδοῦμε ἂν εἴμαστε μονάχοι, ἢ ἂν ἡ τρικυμία ἔρριξε ἐδῶ κι' ἄλλες βάρκες τῆς Ἤρας.

Ξύπνησαν ὅλοι. Κάθάρισαν τὰ τουφέκια τους, ἔβαλαν καινούργια φυσέκια καὶ ξεκίνησαν μὲ τὸν πλοίαρχο νἀνεβοῦν σ' ἕνα κοντινὸ ὕψωμα, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ἐξέταση τῆς περιοχῆς, τὸ διάλεξαν ὧς τὸ καταλληλότερο μέρος γιὰ κατόπτευση.

Ἡ κυρία Ὀμόλλοῦ κι' ἡ Ἀνθή, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Κλοακὲν καὶ τοῦ Χάνδου, τοὺς ἀκολούθησαν, γιατὶ δὲν ἦταν φρόνιμο νἀποχωρίζουνται.

Ὁ λόφος ποὺ θἀνέβαιναν, ἀποτελοῦσε μέρος ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο ποὺ ὁ πλοίαρχος συλλογιζόταν, ἂν δὲν εἶχε ὄνομα, νὰ τὸνομάσῃ Ἀκρωτήρι τῆς Σωτηρίας. Βρισκόταν στ' ἀνατολικὰ τοῦ ὅρμου κι' ἦταν σχεδὸν ἄδεντρος καὶ προσιτός. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ θὰ ἔφθαναν.

Τὸ μικρὸ ἄγημα ἀκολούθησε πρῶτα μιὰ κοιλάδα, ὅπου μὲ κάποια δυσκολία μπόρεσε νἀνοίξῃ δρόμο ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἦταν κριθή, ρύζι, βρώμη καὶ στάρι. Ἀλλὰ καθὼς παρατήρησε ὁ κ. Κλοακέν, τὰ δημητριακὰ αὐτὰ ἦταν σὲ ἀγρία κατάσταση, νοθευμένα κάπως, ἀλλοιωμένα καὶ πνιγμένα μέσ' στἄλλα χόρτα. Ἡ ἀνακάλυψή τους ὅμως ἦταν πολὺ σπουδαία, γιατὶ μαρτυροῦσε ἢ πῶς ἦταν κοντὰ καλλιεργημένοι ἀγροί, ἢ πῶς ὑπῆρξε κάποτε καλλιέργεια στὴ χώρα ἐκείνη.

— Ἐκτὸς ἂν εἶναι κριθάρι, στάρι, ρύζι καὶ βρώμη σὲ πρωτόγονη κατάσταση, πρόσθεσε ὁ κ. Κλοακέν. Αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ πιθανὸ γιατὶ τὰ φυτὰ αὐτὰ δὲν εἶναι ἐθαγενῆ στὸ νότιο ἡμισφαίριο. Ὁ σπόρος τους πρέπει νὰ ἔπεσε ἐδῶ ἢ ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου, ἢ μὲ τὸν ἄνεμο ἀπὸ χώρα γειτονική.

— Ὑποθέτω, εἶπε ὁ πλοίαρχος, πῶς ἡ κοντινώτερη χώρα ἀπέχει τουλάχιστο πεντακόσιες λεῦγες. Ὥστε δὲν εἶναι πιθανὸ νὰ μεταφέρθηκαν ἐδῶ οἱ σπόροι ἀπὸ τὸν ἄνεμο.

— Τότε λοιπόν, αὐτὴ ἡ χώρα κατοικεῖται ἢ κατοικήθηκε ἄλλοτε ἀπὸ ἀνθρώπους, συμπέρανε ὁ ἀρχαιολόγος.

Τὴν ὑπόθεση αὐτὴ ἐπεβεβαίωσε σὲ λίγο κι' ἄλλη παρατήρηση: Μόλις ἄρχισαν νἀνεβαίνουν τὰ ριζιμιὰ τοῦ λόφου, οἱ ναυαγοὶ εἶδαν κάτι ὡραῖες κληματαριές, ποὺ ἀπὸ τὸν ὄγκο τους φαίνονταν νἀριθμοῦν ζωὴ δυὸ τουλάχιστο αἰώνων. Ἦταν σκαρφαλωμένες σὲ δέντρα ἀκόμη πιὸ γέρικα ἀπ' αὐτές, καὶ λύγιζαν ἀπὸ τὸ βάρος θαυμάσιων, ὡρίμων σταφυλιῶν, ποὺ ποτὲ βέβαια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ παρόμοια ἔν' ἄγριο κλῆμα.

Ἐδῶ πιὰ δὲν ἦταν γιὰ λόγια καὶ γιὰ θεωρίες. Ὁ Χάνδος, ὁ Κῶδικ κι' οἱ πιὸ νέοι ἀπ' τοὺς ναῦτες ἄρχισαν νἀνεβαίνουν στὰ δέντρα καὶ νὰ τρυγοῦν τὸν ἄφθονο καρπό. Ἔφαγαν σταφύλια μὲ ἡδονή, γέμισαν ὅλα τὰ καπέλλα, ὅλα τὰ μαντήλια, ὅλες τὶς τσέπες, κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους.

Μὰ κι' ὁ κ. Κλοακὲν ξανάρχισε τοὺς συλλογισμούς του, ποὺ τοὺς εἶχε διακόψει ὁ ἀπροσδόκητος τρύγος.

—Ἂν δὲν εἶναι, ἄτοπο, εἶπε, νὰ ριψοκινδυνεύῃ κανεὶς συμπεράσματα ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ ἔνδειξη, θἄλεγα πῶς ἡ χώρα αὐτὴ κατοικήθηκε ἄλλοτε, πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ δὲν κατοικεῖται πιά. Τὰ κλήματα αὐτὰ φυτεύθηκαν ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου. Ἀλλὰ ποιὸς θὰ τἄφινε νὰ φτάσουν σὲ τέτοια θαυμασία ἀνάπτυξη χωρὶς νὰ τρυγήσῃ τοὺς καρπούς; Ἄλλωστε εἶναι φανερὸ πῶς ἀνθρώπινο πόδι δὲν ἐπάτησε αὐτὰ ἐδῶ τὰ χόρτα ἀπὸ πολλά, πολλὰ χρόνια...

Μόλις εἶχε προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια, ὅταν ἀκούσθηκε θόρυβος ἀπὸ κλαδιὰ ποὺ ἔσπαζαν, καὶ πετάχθηκε ἀπὸ ἕνα θάμνο πυκνὸ ἕνα φοβισμένο ζῶο. Μπροστά του ἡ συνοδεία σταμάτησε.

— Μοσχάρι ἄγριο! φώναξε ὁ συνταγματάρχης Οὐγγύν.

Κι' ἁρπάζοντας τὸ τουφέκι ἑνὸς ναύτη, κυνήγησε τὸ ζῶο ποὺ ἔφευγε τρέχοντας, τὸ πυροβόλησε καὶ τὸ ἔρριξε κάτω. Ὅταν τὸ πλησίασαν, τὸ κακόμοιρο ξεψυχοῦσε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΑΤΑ ΚΟΥΜΠΑΡΑ

ΛΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Κάποτε μιὰ γάτα, γιὰ νὰ ξεθαρρέψουν τὰ ποντίκια τοῦ σπιτιοῦ τῶν ἀφεντικῶν της καὶ νὰ μπορῇ νὰ τὰ τσακώνῃ πιὸ εὔκολα καὶ νὰ τὰ τρώῃ, ἐπονηρεύτηκε νὰ γίνῃ κουμπάρα τους.

Μιὰ καὶ τἀποφάσισε, τὰ προσκάλεσε μ' ἕνα μικρὸ ποντικάκι νὰ βγοῦν στὸ κελλάρι, γιατὶ ἐκεῖ θὰ τοὺς ἔκανε τραπέζι γιὰ τὴν κουμπαριά.

Ἐκεῖνα δέχτηκαν πρόθυμα τὸ κάλεσμά της καὶ ξεπετάχτηκαν μὲ χαρὰ ἀπὸ τὴ φωλιά τους.

Καθὼς ἀντίκρυσαν τὸ τραπέζι ποὺ τοὺς εἶχε ἑτοιμάσει ἡ γάτα ἀπὸ τὰ τόσα κούδια τοῦ κελλαριοῦ, πῆγαν χοροπηδώντας γύρω της καὶ ἔπιασαν θέση.

Ἐκεῖ, σὰν ἔφαγαν καὶ ἤπιαν καλά, ἤρθανε στὸ κέφι καὶ ἄρχισαν μαζὶ μὲ τὴ γάτα νὰ λένε τραγούδια τῆς τάβλας.

Μ' αὐτά, τοὺς ἄνοιξε ἡ ὄρεξη περισσότερο, κεἰ στὸ τέλος βάλθηκαν νὰ στήσουνε χορό.

Σ' αὐτὸν δὲν πῆρε μέρος ἡ κουμπάρα τους, γιατί, κατὰ πῶς δικαιολογήθηκε, θὰ τρέκλιζαν τὰ πόδια της ἀπὸ τὸ πολὺ φαγοπότι. Γιὰ τοῦτο θὰ ἔμενε στὸ τραπέζι νὰ τὰ καμαρώνῃ ποὺ θὰ χόρευαν.

Καθὼς τὰ ποντίκια ἔπιασαν τὸ χορό, ἡ γάτα κουλουριάστηκε στὴ θέσι της κάνοντας τὴν μισοκοιμισμένη, τάχα πῶς τὴν νανούριζαν τὰ τραγούδια ὕστερα ἀπὸ τέτοιο ὡραῖο καὶ πλούσιο τραπέζι.

Κάθε λίγο ἀνοιγόκλεινε τὰ μάτια της, κοίταζε δεξιά, ζερβιά, ἀνεβοκατέβαζε τὰ μουστάκια της καὶ ξερογλυφότανε, λογαριάζοντας ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ ν' ἁρπάζῃ καὶ νὰ τρώῃ ποντικάκια.

Ἕνας γεροπόντικας ὅμως, ποὺ εἶχε τραβηχθῆ σὲ μιὰ ἄκρη καὶ εἶχε καρφώσει τὰ μάτια του στὴ γάτα, γιατὶ εἶχε ἀκούσει καὶ εἶχε μάθει καὶ μόνος του πολλὰ στρατηγήματα γάτων, ἐκατάλαβε τί λογάριαζε νὰ κάνῃ ἡ κουμπάρα τους.

Θέλοντας νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ ποντίκια τί τὰ ἐπερίμενε, γύρισε σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔσερνε τὸν χορὸ καὶ τὸν συμβούλεψε τραγουδιστά:

«Ποντικέ, ποντικέ, κατὰ τὴν τρύπα τὸν χορό, γιατὶ ἡ κουμπάρα μας ἡ γάτα, κατὰ μᾶς ἔχει τὰ μάτια».

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ χοροῦ ἔνιωσε τὰ σοφὰ λόγια τοῦ γεροπόντικα καὶ ζύγωσε χορευτὰ κατὰ τὴν ποντικότρυπα τους, καὶ τότε ἕνα, ἕνα, ὅλα τὰ ποντίκια ἐχώθηκαν καὶ ἀσφαλίστηκαν μέσα στὴ φωλιά τους.

Ἔτσι ἡ γάτα μὲ ὅλη της τὴν πονηρία, δὲν ἐπέτυχε ἐκεῖνο ποὺ ἐγύρευε.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΜΥΘΟΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ

ΓΕΡΟ-ΚΟΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΤΑ

«—Μὴ μᾶς κοκορεύεσαι
καὶ τραβήξου παραπέρα!
Δὲν τὸ ξέρεις, πῶς ἐγὼ
μοναχὴ γεννάω αὐγὸ
κάθε μέρα κάθε μέρα;»
«—Μὴν περηφανεύεσαι...
Καὶ χωρὶς τὸν κυβερνήτη
τοῦ χαμοῦ θὰ πάει τὸ σπίτι
καὶ ἂν δὲν εὕρεις σὺ πατέρα
δὲ θὰ μᾶς γινεῖς μητέρα,
καὶ κλωσσόπουλα τ' αὐγά σου
δὲ θὰ ἰδεῖς στὴν ἀγκαλιά σου!
τώρ' ἀφίνω ποὺ ἡ κυρά σου
τὸ αὐγουλάκι σου τὸ καίρνει
καί, ποιὸς ξέρει, ποῦ τὸ φέρνει!»

ΓΛΥΚΟΚΕΛΑΔΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Τὸ γλυκοκέλαδο πουλάκι
στὰ δίχτια κλαίει καὶ θρηνωδεῖ·
Περνώντας ἀπεκεῖ, κοράκι
τοῦ λέει: «—"Ἔτσι τὴν παθαίνει,
καὶ σκλαβωμένο ἴσως πεθαίνει,
ποιὸς ξεῖ νὰ... γλυκοκελαϊδεῖ!
Κοράκι, μαῦρο ἂν ἤσουνε πουλί,
λεύτερο θὲ νὰ ζοῦσες καί.. «πολύ!»(*)
«—Ὦ κάλλιο ν' ἀποθάνω, πάρα μὲ τ' [ἀγρίμια
νὰ ζῶ, σὰν τὰ κοράκια, τρώγοντας [ψοφίμια!..»
«—Λοιπὸν μὴν κλαῖς· ἔτσι ὅλοι οἱ πα- [λαβοί
γιὰ ξένες ἔνιες ζοῦν... καὶ στὸ κλουβί!«

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Τὰ κοράκια ζοῦνε διακόσια χρόνια.

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'. — Τὸ γιατρικό

Ἦταν ἡ σάλα τοῦ ἀγρόσπιτου ποὺ εἶχε κ' ἕνα μεγάλο τζάκι στὸ βάθος. Πάνω στὸ ράφι αὐτοῦ τοῦ τζακιοῦ, ὁ Μπέμπης εἶδε διάφορα πράγματα—πιάτα, γαβάθες, μποτίλλιες, κουτιά, μύλους—ποὺ τοῦ ἤρθε ἀμέσως νὰ τὰ σκαλίσῃ. Ἀνέβηκε λοιπὸν σὲ μιὰ καρέκλα κ' ἄρχισε νὰ πιάνῃ τὸ ἕνα καὶ τἄλλο. Ἐκεῖ στὴν ἄκρη, ἀνακάλυψε κ' ἕνα παράξενο γυάλινο δοχεῖο μὲ στενὸ στόμα, γεμάτο γάλα. Κ' ἐπειδὴ διψοῦσε ἀπ' τὸ δρόμο, σκέφθηκε νὰ πιῇ.

«Ἔτσι κ' ἔτσι, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, δὲν ἤρθαμε δῶ γιὰ νὰ πιοῦμε γάλα; Ἂς πιῶ ἐγὼ πρῶτος αὐτὸ ποὺ βρῆκα ἐδῶ».

Κ' ἔβγαλε τὸ βούλωμα τοῦ δοχείου κ' ἄρχισε νὰ τὸ ἀδειάζῃ στὸ στόμα του. Ἡ γεύση τοῦ ἄσπρου ἐκείνου ποτοῦ ἦταν κάπως ἀλλοιώτικη. Δὲν ἔμοιαζε τόσο μὲ γάλα. Ἦταν ὅμως ἀρκετὰ γλυκειά, καὶ στὴ δίψα του, ὁ Μπέμπης τὸ ἤπιε σχεδὸν ὅλο.

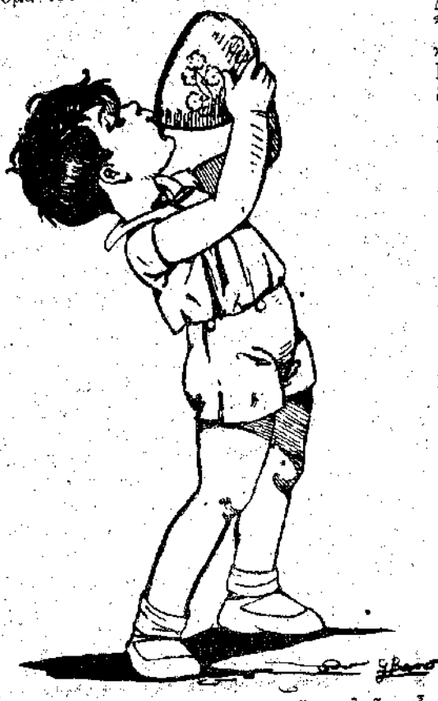

Κρατοῦσε ἀκόμα τὸ δοχεῖο στὰ χέρια του, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσε βόμβο ἀπὸ μέλισσες. Μπά! τὸν ἔφτασαν οἱ θυμωμένες ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν; Μ' ἀπὸ ποῦ μπῆκαν στὴν κλειστὴ ἐκείνη σάλα; Ἀπὸ τὴν καμινάδα τοῦ τζακιοῦ!

Τρομαγμένος, ὁ Μπέμπης ἄφησε στὴν καρέκλα τὸ δοχεῖο, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω νὰ γλυτώσῃ. Πήγαινε τώρα νὰ βρῇ τοὺς δικούς του, ὅταν εἶδε τὴ Μαργαρὼ ποὺ τὸν γύρευε.

— Τί γινήκατε; τοῦ εἶπε. Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε ποὺ ἀρμέγουν τὴν ἀγελάδα, νὰ πιῆτε καὶ γάλα φρέσκο... Ὅλοι εἶναι στὸ στάβλο.

— Πῶς τὰ κατάφερες ἐσὺ μὲ τὶς μέλισσες; τὴ ρώτησε ὁ Μπέμπης.

— Γλύτωσα γιατὶ κυνηγοῦσαν ἐσᾶς, εἶπε ἡ Μαργαρώ. Μιὰ μόνο μὲ κέντρισε στὸ χέρι. Μὰ ἡ κυρὰ-κουμπάρα μοῦ ἔβαλε ξύδι καὶ τώρα δὲν μοῦ πονάει τόσο.

Πῆγαν στὸ στάβλο ὅπου ἦταν μαζεμένοι ὅλοι κι' ἔβλεπαν τὴν κυρὰ-κουμπάρα ποὺ ἄρμεγε τὴν ἀγελάδα.

— Ποῦ ἦσουν, καλέ; ρώτησαν τὸ Μπέμπη.

— Στάθηκα νὰ ἰδῶ κάτι μέλισσες, κι' ἄργησα. Γιατὶ μὲ κυνήγησαν καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε. Εὐτυχῶς δὲν μὲ κέντρισε καμμιά!

Δὲν τοῦ ζήτησαν ἄλλες ἐξηγήσεις. Κι' ἀφοῦ ἡ κυρὰ-κουμπάρα γέμισε μιὰ καρδάρα γάλα, τὴν πῆρε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι λέγοντας.

—Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δώσω νὰ πιῆτε φρέσκο γάλα.

Τὴν ἀκολούθησαν ὅλοι. Ἀλλὰ καθὼς ἑτοιμαζόνταν νὰ μποῦν στὴ σάλα, ὁ Μπέμπης τοὺς φώναξε:

— Μή! ἐκεῖ-μέσα εἶναι οἱ μέλισσες ποὺ μὲ κυνήγησαν! Θὰ σᾶς κεντρίσουν!

Ἡ κυρὰ-κουμπάρα δὲν φοβόταν τὶς μέλισσες. Καὶ μπῆκε μονάχη, γιὰ νὰ πάρῃ γαβάθες νὰ τοὺς βάλῃ τὸ γάλα. Ἀλλὰ σὲ λίγο ξαναβγῆκε κρατώντας ἕν' ἄδειο γυάλινο δοχεῖο καὶ φωνάζοντας:

— Ποιὸς ἤπιε τὸ γιατρικὸ τοῦ παππούλη; Σήμερα ἴσα-ἴσα τοῦ τὰ

γόρασα καὶ θὰ τὄπαιρνε τὸ βράδυ. Μὰ κάποιος μπῆκε στὸ σπίτι καὶ τὄπιε!

Κανένας δὲν εἶπε· κανένας δὲν ἤξερε, Κι' ὁ Μπέμπης μιλιά.

— Τί μὲ νοιάζει! ἔκαμε τότε ἡ κυρὰ-κουμπάρα. Ἐγὼ θὰ δώσω ἄλλες πέντε δραχμὲς καὶ θὰ τοῦ πάρω ἄλλο τοῦ παππούλη. Μὰ ὅποιος τὸ ἤπιε θὰ τιμωρηθῆ, γιατ' ἦταν ἕνα γιατρικὸ γιὰ τὴν κοιλιά, ποὺ φέρνει πόνους καί . . . πολλὲς ἄλλες ἐνόχλησες!

Ὁ Μπέμπης εἶχε χλωμιάσει καὶ μὲ κόπο ἔκρυβε τὴν ταραχή του. Τοῦ κόπηκε ἀμέσως ὅλη ἡ διάθεση. Ποῦ νὰ πιῇ γάλα, ποῦ νὰ φάῃ φροῦτα, ποῦ νὰ παίξῃ μὲ τὰ παιδιά, ποῦ νὰ διασκεδάσῃ στὸ χτῆμα! Ὅλη τὴν ὥρα συλλογιόταν τοὺς πόνους ποὺ θὰ τοῦ ἔφερνε τὸ γιατρικό. «Νά, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, τώρα θἀρχίσουν . . . τώρα θἀρχίσουν . . . Δυστυχία μου! Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐγὼ πὼς δὲν ἦταν γάλα. Τί ἤθελα νὰ πιῶ τὸ παλιογιατρικὸ τοῦ παππούλη; . . Πάει τώρα, τὴν ἔπαθα!»

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΓΚΙΟΥΛΑ Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ ἀρκουδιάρης διηγήθηκε στοὺς ἄλλους κατσιβέλους, πὼς ἄξαφνα ἕνα πρωὶ τὴν εἶδε μὲ γερμένο τὸ κεφάλι μὲ μάτια θολωμένα, μὲ μιὰ ἀδυναμία ποὺ δὲν εἶχε δρεξῆ νὰ περπατήσῃ. Τῇ φέρνει ἀπὸ τὸ πανηγύρι τοῦ προφήτη Ἠλία. Δὲν κέρδισε τίποτα αὐτὴ τὴ φορά, καὶ ἦταν συλλογισμένος. Εἶχε ἀγοράσει κρέας γιὰ τὴ Ντουντού, μ' αὐτὴ δὲν ἔτρωγε τίποτε. Τώρα δὲν ἄνοιγε πιὰ οὔτε τὰ μάτια της.

«Μήπως τὴν ἔδειρες πάλι, πατέρα; ρωτοῦσε μ' ἀνησυχία ἡ Γκιούλα».

«Μὰ βράκερ. τουγιᾶ! (μὴ μιλᾶς καὶ σύ!) ἀπαντοῦσε μὲ θυμὸ ὁ Καραμπάσης».

«Ἂν ψοφήσῃ ἡ Ντουντοῦ τί θ' ἀπογίνουμε, πῶς θὰ ζήσουμε;»

Ὁ Καραμπάσης κοίταζε μὲ μελαγχολία τὰ κουρελιασμένα ροῦχα του. Μὲ τόση φτώχια, οὔτε ἀπ' τὸ νοῦ του περνοῦσε πὼς θὰ μπορέσῃ ν' ἀγοράσῃ ἄλλη ἀρκούδα, ἢ τουλάχιστον καμμιὰ μαϊμοῦ γιὰ νὰ τὴν τρέψῃ.

Ἡ Γκιούλα ἦταν καταλυπημένη. Ἐκείνη δὲ σκεπτόταν πὼς θὰ μέναν χωρὶς ψωμί, πὼς ἡ φτώχεια τους θὰ ἦταν τρομερή, ἂν χάναν τὴ Ντουντού, μὰ συλλογιζόταν μὲ πόνο τὴν ἀγαπημένη της τὴν ἀρκούδα ποὺ ἦταν τόσο ἄρρωστη ἢ καϊμένη καὶ κινδύνευε νὰ ψοφήσῃ.

"Αχ! τί μεγάλο κακὸ ἦταν αὐτό! Ἔσκυβε, τὴ φιλοῦσε, τίποτε. Ἡ Ντουντοῦ οὔτε σήκωνε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὴ δῇ. Ἀμέτρητες φορές, μὲ τὴν πιὸ γλυκειά της φωνή, τῆς ἔλεγε τὰ συνηθισμένα χαϊδευτικὰ της λόγια.

«Ριτσινιέ μο σουκαρῆ! ριτσινιέ μο ντουκανῆ! Τίποτε ἡ Ντουντού, σὰν νὰ μὴν τὴν ἄκουε».

«Ξέρω τί ἔχει, εἶπε ἕνας γέρος κατσίβελος, ποὺ κι' αὐτὸς ἕναν καιρὸ εἶχε ἀρκούδα. Κι' ἡ δική μου τὸ εἶχε πάθει μιὰ φορά, μὰ γιατρεύθηκε. Εἶναι σὰ μιὰ ζάλη ποὺ παθαίνουν αὐτὰ τὰ ζῶα, θαρρεῖς καὶ θυμοῦνται τὰ βουνά τους, καὶ δὲν εὐχαριστιοῦνται πιὰ στὶς πολιτεῖες. Ὅμως εἶναι ἕνα χορτάρι, ποὺ ἂν τῆς τὸ δώσῃς ἀμέσως νὰ τὸ φάῃ γιατρεύεται, εἶδεμή, εἶναι χαμένη».

«Καὶ τί χορτάρι εἶναι αὐτό, ρώτησε μὲ λαχτάρα ἡ Γκιούλα. Ποῦ βρίσκεται;»

«Βρίσκεται πολὺ μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, μικρή μου. Πέρα ἐκεῖ, κοντὰ στὰ νερὰ τοῦ Κεατχανέ, ἐκεῖ στὴν ὀγρασία φυτρώνει. Ἐγὼ παντοῦ γόριζα τότε ποὺ ἦταν ἄρρωστη ἡ δική μου, μὰ μόνο ἐκεῖ τὸ βρῆκα. Τὸ χόρτο αὐτὸ μοιάζει σὰν φούντα, φαίνεται σὰν ξερὸ καὶ ὅταν σπάσῃς ἕνα κλωνάκι, τὸ βλέπεις μέσα κούφιο σὰν καλάμι. Ἐγὼ ἤμουν τυχερός, ἐξακολούθησεν ὁ γέρος, γιατὶ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα κατάλαβε τὴν ἀρρώστια ἕνας θεῖος μου, καὶ μοῦ εἶπε νὰ φέρω αὐτὸ τὸ χόρτο. Δὲν πιστεύω νὰ προφτάσῃς τὴ Ντουντού, ἀφοῦ εἶναι ἄρρωστη τόσες μέρες, γιατὶ γιὰ τὸ χόρτο θὰ χάσῃς ἀκόμα μιὰ μέρα».

«Αὔριο, χωρὶς ἄλλο, θὰ πάω, εἶπε ὁ Καραμπάσης, ἀπόψε εἶμαι σκοτωμένος ἀπ' τὴν κούραση».

«Περιττὸς ὁ κόπος σου» εἶπε ὁ γέρος, καὶ μὲ τὸ πόδι του ἔδωσε μιὰ ἐλαφρὴ κλωτσιὰ στὴν ξαπλωμένη ἀρκούδα, ποὺ ρουχάλιζε μὲ ἀγωνία.

Ὁ Καραμπάσης ἔφαγε τὸ ψωμί του καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ καθὼς ἦταν κατάκοπος.

Ἡ Γκιούλα πλάγιασε κι' ἐκείνη μὰ ποῦ νὰ κλείσῃ μάτι!

Τὸ ρουχαλητὸ τῆς Ντουντοῦς ἀκουόταν παραπονετικό, στὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας.

Ἔξαφνα μιὰ ἰδέα τῆς ἦρθε τῆς Γκιούλας Γιατί τάχα νὰ μὴν πάγῃ ἐκείνη νὰ τὸ φέρῃ αὐτὸ τὸ χορτάρι τὸ θαυματουργὸ ποὺ μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴ Ντουντού τους;

Τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Κεατχανὲ τὰ γνώριζε καλά, γιατὶ τὴν ἄνοιξη, κάθε Κυριακὴ καὶ Παρασκευή, ποὺ συνάζεται κόσμος πολύς, πήγαινε κι' ἐκείνη μὲ τὰ ἄλλα κατσιβελόπουλα, καὶ διασκέδαζε, καὶ μάζευε σπάρτα καὶ τὰ πουλοῦσε στὶς κυρίες.

Δὲ σκέφθηκε οὔτε τὸ δρόμο, οὔτε τὴν κούραση, οὔτε τὸ σκοτάδι τίποτε ἀπ' αὐτά.

5. *Ἡ Γκιούλα πάει τὴ νύχτα νὰ βρῇ τὸ θαυματουργὸ βοτάνι.*

Μ' αὐτὴν τὴν ξαφνικὴ ἀπόφαση, σηκώθηκε σιγὰ-σιγά. Γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ τὸν πατέρα της γλύστρησε ἔξω ἀπὸ τὸ τσαντῆρι της, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Κατσιβελοχῶρι, καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ δῇ πίσω της, ἀπὸ τὸ φόβο μὴ τὴ νοιώσῃ κανεὶς καὶ τὴν ἐμποδίσῃ, ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Στὴν ἀρχὴ πήγαινε γρήγορα-γρήγορα.

Γιὰ νὰ συντομεύσῃ μάλιστα τὸ δρόμο, δοκίμασε νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὰ σίδερα ἑνὸς περαστικοῦ ἁμαξιοῦ, ὅπως τὸ ἔκανε συχνά.

Ἀλλὰ ὁ ἁμαξᾶς τὴν ἔνιωσε καὶ τὴν ἔδιωξε μὲ τὸ καμτσίκι του.

Στὴν ἀρχὴ πήγαινε σὲ μεγάλους δρόμους ποὺ εἶχαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σπίτια καὶ φῶτα, καὶ δὲ φοβόταν.

Μὰ ἄμα προχώρησε πολὺ πέρα ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ τοὺς φωτισμένους δρόμους καὶ βρέθηκε μόνη ἔξω στὴν ἐρημιά, ἄρχισε νὰ τὸ συλλογίζεται.

Τώρα ἐννοοῦσε πόσο δύσκολο ἦταν αὐτὸ ποὺ θέλησε νὰ κάμῃ, γιατὶ μὲ τὴν παραζάλη της, ὅταν τὸ ἀποφάσισε, δὲν εἶχε σκεφτῆ τὴν ἐρημία καὶ τὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας ποὺ θὰ βρισκόταν ὁλομόναχη σὲ δρόμο ἔρημο, χωρὶς ν' ἀκούῃ φωνὴ ἀνθρώπου καὶ νὰ βλέπῃ φῶς σπιτιοῦ.

Μὰ ἡ Γκιούλα ἦταν γενναία.

Πήγαινε, πήγαινε, καὶ τὰ γοργὰ ποδαράκια της, τὰ ποδαράκια τοῦ ἀγριμιοῦ, ὅλο ἄφιναν πίσω τὸ σκονισμένο δρόμο, ἀτελείωτο, μακρύ. Θὰ ἦταν κοντὰ μεσάνυχτα κι' ἐκείνη ἀκόμα ποῦ νὰ φτάσῃ!

Ἦταν καλοκαίρι καὶ ἔκανε ζέστη.

Τὰ ἄστρα ἔλαμπαν στὸν οὐρανό, καὶ ἕνα μεγαλύτερο μὲ τὴν πορτοκαλλιά του λάμψη, τὄβλεπε πάντοτε ἐμπρός.

Καὶ ὅλο ἐκεῖνο κοίταζε, καὶ προχωροῦσε χωρὶς νὰ βλέπῃ γύρω της, γιὰ νὰ τῆς φαίνεται συντομώτερος ὁ δρόμος.

Ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ τοῦ δρόμου, τὰ χωράφια μὲ σπαρτὰ κιτρινισμένα, περίμεναν τὸ θεριστή.

Ἀφοῦ τελείωσαν οἱ κάμποι ἄρχισε τὸ βουνό.

Τώρα ἄφησε τὸ δρόμο, καὶ χώθηκε στὸ βουνὸ μέσα στὰ χορτάρια καὶ στὰ χαμόκλαδα. Τὰ γυμνά της ποδάρια πατοῦσαν τὰ φλυσκούνια καὶ

τὰ θυμάρια, ποὺ μοσκομύριζαν. Ποῦ καὶ ποῦ πατοῦσε καὶ ἄγρια ἀγκάθια ποὺ τῆς μάτωναν τὰ πόδια.

Μὰ τί τὴν ἔμελε γι' αὐτό; Φτάνει νἀβρισκε τὸ χορτάρι ποὺ θὰ γιάτρευε τὴ καλή της τὴ Ντουντού.

Σὲ λίγο βγῆκε τὸ φεγγάρι. Ἦταν ἕνα τελευταῖο τέταρτο, κοκκινωπὸ σὰ φέτα καρπουζιοῦ, ποὺ ἔχυνε λίγο ἀδύνατο φῶς.

Ἡ Γκιούλα χάρηκε, γιατὶ κι' αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ, πὼς ἂν ἦταν σκοτάδι, δὲ θἄβρισκε ποτὲ τὸ βοτάνι ποὺ ζητοῦσε.

Ἔσκυβε συχνὰ συχνά, ἔπιανε μιὰ φούχτα χόρτα, τὰ κοίταζε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ τἄρριχνε πάλι κάτω μὲ λύπη.—Δὲν ἦταν αὐτά! Δὲν ἦταν αὐτά! Ὅλα ἦταν χορτάρια μὲ φύλλα συνηθισμένα, ἄλλα στρογγυλά, καὶ ἄλλα μακρουλά, ἄλλα τρυφερά, καὶ ἄλλα σὰν μαραμένα. Ποῦ νὰ τὸ βρῇ αὐτὸ τὸ χόρτο, ποὺ μοιάζει σὰν φούντα, καὶ εἶναι κούφιο σὰν καλάμι;

Τίποτα ἀπ' αὐτά!

Τώρα ἀκούονταν πιὰ κοάσματα βατράχων.

Ἡ Γκιούλα χάρηκε· χωρὶς ἄλλο τὸ νερὸ θὰ ἦταν ἐδῶ κοντά. Σὲ λίγο τὰ ποδαράκια της ἔνιωσαν πὼς πατοῦν σὲ βράχο.

Ἐκεῖ μακρυὰ μιὰ ἀσημένια γραμμὴ ἔλαμπε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἦταν τὸ ποτάμι.

Πήδησε γοργὰ ἀπὸ τὴν πέτρα ποὺ ἦταν καταγῆς, κι' ἐκεῖ ἔνιωσε σὰν νὰ πατῇ σὲ ὑγρὸ χῶμα.

Παρατήρησε τριγύρω της μὲ προσοχή. Ἐκεῖ κάτι φουντωτὰ χορτάρια, τῆς φάνηκαν φυτρωμένα στὸ χῶμα τὸ ὑγρό. Ἄρπαξε μιὰ φούκτα. Ὦ χαρά της! Αὐτὰ θὰ ἦτανε! Ἀλήθεια! μοιάζαν μὲ φούντες, τὰ φύλλα τους.

Ἔσπασε ἕνα κλωνάκι, τὄβαλε στὸ στόμα της, καὶ κατάλαβε πὼς ἦταν κούφιο σὰν καλάμι.

Ὦ! χαρά της! Αὐτὸ λοιπὸν θὰ ἦταν τὰ γιατρικὰ τῆς Ντουντούς!

Μάζεψε ὅσα μπόρεσε περισσότερα, τἄδεσε μὲ τὸ κόκκινο τὸ μαντήλι, ποὺ εἶχε στὴ μέση της, καὶ ὅλη χαρὰ τὄβαλε στὰ τέσσερα, γυρίζοντας στὸ Κατσιβελοχῶρι.

Τώρα ἡ χαρὰ γιατὶ ἐπέτυχε τὸ σκοπό της τῆς ἔδινε φτερά, καὶ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται κούραση καὶ φόβο, ἔτρεχε τὸ δρόμο τὸν ἀτελείωτο. Μόνον πότε καὶ πότε μιὰ ἀμφιβολία ἐτάραζε τὸ νοῦ της:

Ἄραγε θὰ πρόφταινε τὴ Ντουντού;

6. *Ἡ Γκιούλα τρέχει νὰ προφτάσῃ τὴ Ντουντού.*

Τὰ εὐκίνητα ποδαράκια της ἄφηναν πίσω τὸ σκονισμένο δρόμο.

Ἄξαφνα ἕνα γαύγισμα ἀκούστηκε.

Πλησίαζε τώρα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς φυτευμένους κάμπους μὲ κριθάρι, καὶ ὁ σκύλος τοῦ φύλακα τὴν εἶχε νιώσει καὶ γαύγιζε δυνατά.

Ἐκείνη μὲ ὅλο τὸ θάρρος της προχωροῦσε, χωρὶς νὰ προσέχῃ στὸ σκύλο, ὅταν ὁ φύλακας ξύπνησε ἀπὸ τὶς φωνές του, ἔβγαλε ἕνα ἄγριο κεφάλι ἀπὸ τὸ καλυβάκι ποὺ κοιμόταν, ἔτριψε τὰ νυσταγμένα μάτια του, καὶ εἶδε τὴν κατσιβελοπούλα νὰ τρέχῃ βιαστικὴ μὲ τὸ φόρτωμά της.

«Αἴ σύ! στάσου παληοκόριτσο! Σὲ τσάκωσα τώρα! Ἐσύ σαι ποὺ μοῦ δεκατίζεις κάθε βράδυ τὰ σπαρτά».

Ἡ Γκιούλα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ.

Ἀλλὰ ὁ σκύλος μὲ δύο τρία πηδήματα τὴν εἶχε προφτάσει, τὴν ἔσερνε ἀπὸ τὰ φορέματά της καὶ τὰ κουρέλιασε.

Ἡ Γκιούλα κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ δόντια του, στάθηκε λοιπὸν ἥσυχη καὶ περίμενε τὴν τύχη της.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1. ΜΕ ΤΡΟΠΟ . . .

Κάποιος ἐπαρχιώτης σπουδαζε στὴν Ἀθήνα. Μιὰ μέρα ἤρθε νὰ τὸν βρῇ στὸ δωμάτιο ποὺ εἶχε νοικιασμένο ἕνας γέρο-ὑπηρέτης τοῦ πατέρα του. Ἦταν ντυμένος στὰ μαῦρα καὶ φαινόταν πολὺ λυπημένος.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ξαφνιασμένος ὁ σπουδαστής.

— Ψόφησε ὁ γάτος μας· ἀποκρίθηκε ὁ γέρος.

— Ψόφησε; κι' ἀπὸ τί ὁ κακόμοιρος;

—Ἦταν κάμποσες μέρες ἄρρωστος, γιατὶ εἶχε φάει πολὺ κρέας.

— Πολὺ κρέας; καὶ ποῦ τὄβρηκε τόσο;

— Τὸ κρέας ἀπ' τὰ κακόμοιρα τἄλογά μας.

— Τἄλογα; φόφησαν λοιπὸν κι' αὐτά;

— Ψόφησαν. Ἔπαθαν ἀπὸ ὑπερκόπωση. Μιὰ μέρα ὁλάκερη, φαντάσου, κουβκλοῦσαν νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι, χωρὶς οὔτε τόσο-δὰ νὰ διακόψουν.

— Καὶ τί τὸ κάματε τόσο νερό;

— Σβύσαμε τὴ πυρκαϊὰ ποὺ ἔπιασε τὸ σπίτι.

— Ἔπιασε φωτιὰ τὸ σπίτι;

— Ναί· γιατὶ ἡ κυρὰ-Πραξιθέα ξέχασε νὰ σβύσῃ τὰ κεριά.

— Ποιὰ κεριὰ ἐννοεῖς;

— Τὰ κεριὰ ἀπ' τὴ κηδεία τοῦ πατέρα σου.

— Τῇ κηδεία τοῦ πατέρα μου; Θέλεις νὰ πῇς πὼς πέθανε ὁ πατέρας μου; Καὶ γιατὶ δὲ μοῦ τὄλεγες ἀμέσως;

— Μὰ ἡ καϊμένη ἡ μητέρα σου μοῦ εἶπε νὰ σοῦ ἀνακοινώσω τὴ θλιβερὴ εἴδηση μὲ τρόπο, ἀπὸ φόβο μὴν πάθῃς τίποτα, ἂν στὴν ἔλεγα ἔτσι, ἀπότομα κι' ἀπροετοίμαστα. . .

2. ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ!

Συνέβηκε τὰ πρῶτα χρόνια τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ τηλεγράφου.

Κάποιος Γάλλος στρατιώτης, ποὺ ὑπηρετοῦσε μὲ τὸ σύνταγμά του στὸ Ἀλγέρι, ἔγραψε στὸν πατέρα του νὰ τοῦ στείλῃ τὸ ταχύτερο ἕνα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια, γιατὶ αὐτὰ ποὺ φοροῦσε εἶχαν παλιώσει σὲ τρόπο ποὺ δὲ φοριοῦνταν πιά.

Ὁ πατέρας πῆγε στὸν παπουτσῆ τοῦ χωριοῦ κι' ἀγόρασε ἕνα ζευγάρι στερεὰ παπούτσια, δὲν ἤξερε ὅμως πῶς νὰ τὰ στείλῃ γιὰ νὰ φτιάσουν πιὸ γρήγορα.

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμῃς εἶναι νὰ τὰ τηλεγραφίσῃς, τοῦ εἶπε τότε ὁ μπάρμπα-Ζῆκος, ἕνας πολύξερος συγχωριανός του.

— Ναί, μὰ θὰ μοῦ κόστιζε πολύ· ἀποκρίθηκε ὁ γέρος.

— Μπά, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπε κεῖνος. Δὲ θὰ σοῦ κοστίσῃ ἀπολύτως τίποτα. Νὰ τί ἔχῃς νὰ κάμῃς ὅλο-ὅλο. Θὰ τὰ πάρῃς καὶ θὰ τὰ κρεμάσῃς στὸ σύρμα τοῦ τηλεγράφου μὲ τὴ διεύθυνση ἀπάνου καὶ θὰ φτάσουν, ποὺ λές, «αὐτημερόν».

Ὁ γέρος ἀκολούθησε τὴ συμβουλή. Πῆγε τὰ δυὸ παπούτσια, τἄδεσε μαζί, κρέμασε κι' ἕνα κομμάτι χαρτὶ μὲ τὴ διεύθυνση καὶ πῆγε καὶ τἄβαλε στὸ σύρμα.

Μὰ μόλις ἔφυγε, ἕνας ζητιάνος, ποὺ παρακολούθησε ἀπὸ μακρυὰ τὴ σκηνή, σίμωσε ἔβγαλε τὰ παλιὰ καὶ τρύπια του παπούτσια, τὰ κρέμασε στὸ σύρμα καὶ φόρεσε τὰ καινούργια ποὺ εἶχε ἀφίσει ὁ γέρος.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς τὴν ἄλλη μέρα ξαναπῆγε στὸ μέρος ποὖχε κρεμάσει τὰ παπούτσια νὰ ἰδῇ ἂν πραγματικὰ εἶχαν φύγει.

— Μέγας εἶσαι. Κύριε· εἶπε κι' ἔκαμε τὸ Σταυρό του. Αὐτὸς ὁ τηλέγραφος, μωρὲ παιδί μου, εἶναι θαυματουργὸ πρᾶμα! Μέσα σὲ μιὰ μέρα τὰ παπούτσια ἔφτασαν κι' ὅλα στ' Ἀλγέρι κι' ὁ γιός μου μοῦ ἔστειλε τὰ παλιά του γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ πὼς τἄλαβε . . . «Αὐτημερόν». Π' ἀνάθεμά τα! . .

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

– Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο –

— Τί κρῖμα ! εἶπε ὁ Ντενῆ.

—Κι' ὕστερα, τί θὰ ἔλεγε ὁ πατέρας σου σὲ λίγο ἅμα θὰ ἔφτανε στὸ σταθμὸ καὶ δὲν θὰ σ' ἔβρισκε ; Ἄκουσε με ποὺ σοῦ λέω. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς εἶναι νὰ ξεκουραστῇς.

Τὸ ἀπόσπασμα ἐπέρασε. Οἱ ἦχοι τῆς σάλπιγγας, ἔσβυναν σιγὰ-σιγά. Ὁ Ντενῆ ἀναστέναξε βαθειὰ μὰ δὲν ἐπέμεινε. Σὲ λίγη ὥρα, ξαπλωμένος σ' ἕνα μαλακὸ κρεββάτι ἦταν βυθισμένος σὲ βαθὺν ὕπνο.

Βέβαια, καλὰ εἶναι καὶ τὰ γυμνάσια. Ἀλλὰ νὰ γίνουνται στὴν ὥρα τους. Κι' οἱ στρατιῶτες γκρίνιαζαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια τους γιὰ τὸν περιττὸ αὐτὸν κόπο ποὺ θὰ ἔκαναν χωρὶς λόγο κι' ἀφορμή.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν εἶχαν κι' αὐτοὶ ἐπηρεαστεῖ ἀπὸ τὴν μελαγχολία τοῦ καιροῦ.

Ἡ ὁμίχλη σκέπαζε οὐρανὸ καὶ γῆ. Ὁ ἀστεῖος τοῦ λόχου εἶχε χάσει τὰ κέφια του καὶ ὁ τραγουδιστὴς δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ διάθεση γιὰ τραγούδια.

Ὡστόσο τοὺς περίμενε μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευση. Ὅταν ἔφθασαν στὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου εἶχε ἀράξει ἡ μαούνα τὸ προηγούμενο βράδυ, δὲν βρῆκαν οὔτε ἴχνος. Μόνο ἡ ἀναστατωμένη ἀμμουδιὰ τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν πὼς ὁ Νγκουγιὲν κι' ἡ συμμορία του εἶχαν ξεμπαρκάρει σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ λοχαγὸς αὐτὸ τὸ περίμενε.

—Ἀνάπαυση ! πρόσταξε τοὺς ἄνδρες του. Δὲν τοὺς τσακώσαμε στὰ λημέρια τους καὶ πῆραν δρόμο δίχως νὰ μᾶς περιμένουν νὰ φτάσουμε. Θὰ τοὺς πάρουμε κατὰ πόδι κι' ὡς τὸ τέλος δὲν θὰ μᾶς ξεφύγουν.

Οἱ στρατιῶτες κάθισαν χάμω καὶ ἐπιχείρησαν ν' ἀνάψουν φωτιά. Ἦταν σωστὴ τρέλλα νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα στὴ μουσκεμμένη ἐκείνη ἀμμουδιὰ μὴν ἔχοντας ἄλλο προσάναμμα παρὰ μερικὰ ξερόφυλλα σαπισμένα καὶ χλωρὰ κλαδιά. Κι' ὅμως τὰ στρατιωτάκια κατώρθωσαν κι' αὐτὸ τὸ ἀκατόρθωτο. Καθισμένοι σταυροπόδι γευμάτισαν μ' ἕνα κομμάτι κρύο ψητό, ποὺ εἶχαν πάρει μαζὶ στὴν καραβάνα τους καὶ γιὰ ποτὸ ἤπιαν ἀπὸ ἕνα φλυτζάνι ζεστὸν καφέ

—Ἕτοιμοι, παλληκάρια μου ; ρώτησε ὁ λοχαγὸς . ὅταν τέλειωσε αὐτὸ τὸ πρόχειρο γεῦμα.

— Ἐν τάξει, λοχαγέ μου ! ἀπάντησε μὲ μιὰ φωνὴ τὸ ἀπόσπασμα.

— Σύνταξις !

Καὶ ξεκίνησαν.

Τὸν δρόμο ἄνοιξε ἕνας ἡλικιωμένος ὑπαξιωματικός. Γνώριζε τὸν τόπο ὡς τὶς παραμικρὲς γωνιὲς καὶ κανεὶς δὲν ἦταν πιὸ ἄξιος ἰχνηλάτης ἀπ' αὐτόν. Ἀπὸ ἀδιόρατα σημάδια, ποὺ ἕνας ἄλλος δὲν θὰ τὰ πρόσεχε καθόλου, αὐτὸς ἤξερε νὰ ὁδηγῆται.

Χωρὶς κανένα δισταγμὸ πῆρε τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχαν πάρει ὁ Νγκουγιὲν κι' ἡ συμμορία του.

Μὰ γιὰ κακή τους τύχη εἶχαν περάσει κιόλας δεκαπέντε ὧρες ἀπὸ τότε ποὺ οἱ Ἀνναμίτες εἶχαν διαβεῖ ἀπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι.

Τὸ μονοπάτι αὐτό, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἦταν ἴσιο κι' ὁμαλὸ καὶ περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ ρυζόκαμπους, ὕστερα γινόταν ἀνηφορικὸ καὶ ἀνώμαλο. Ἀνέβαινε σὲ λόφους, ἔσχιζε πυκνοφυτεμμένα δάση, περνοῦσε ἄκρη-ἄκρη ἀπὸ γκρεμοὺς ἢ ἀπότομες πλαγιές,

Κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο κι' ἔμειναν ἀκούνητοι. (Σελ. 307, στ. β'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ καταδίωξη

Ὅσο ἀντηχοῦσε ἡ σάλπιγγα οἱ στρατιῶτες πήγαιναν μὲ βῆμα ταχὺ σὰν σὲ παρέλαση. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο ὁ λοχαγὸς πρόσταξε τὰ ὄργανα νὰ σιωπάσουν καὶ ἀναγκαστικὰ ὁ ρυθμὸς ἔγινε ἀργότερος. Ἡ τάξη χαλαρώθηκε καὶ οἱ σειρὲς χάλασαν. Κάτω ἀπὸ τὴν ψιλὴ βροχὴ ποὺ τοὺς περνοῦσε ὡς τὸ κόκκαλο, οἱ στρατιῶτες ἔσερναν μ' ἀκεφιὰ τὰ πόδια τους.

Ὁ λόγος εἶναι πὼς οἱ φαντάροι τῆς Λεγεῶνος δὲν ἔχουν καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὰ γυμνάσια ἐνῶ ὁ πόλεμος κι' οἱ μάχες τοὺς ἐνθουσιάζουν. Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ λοχαγὸς Μπαμπερζέ, ἐπειδὴ φοβόταν καμμιὰν ἄκαιρη ἀκριτομυθία, εἶχε κρίνει καλὸ νὰ μὴν φανερώσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν πραγματικὴ αἰτία τοῦ ξαφνικοῦ αὐτοῦ ξεσηκώματος, κι' ἔτσι οἱ ἄνδρες του νόμιζαν πὼς τοῦ λοχαγοῦ τους τοῦ εἶχε ἔρθει τὸ κέφι νὰ τοὺς βγάλῃ νὰ κάνουν γυμνάσια μ' αὐτὸν τὸν παλιόκαιρο.

Βάδιζαν κακόκεφοι καὶ κατσουφιασμένοι. Ὁ λοχαγὸς τὸ παρατήρησε καὶ ἀποφάσισε νὰ τοὺς διορθώσῃ τὸ κέφι.

Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησή τους, ἀπὸ τὸ Ποὺ-Τό, τοὺς μάζεψε καὶ τοὺς ἀνακοίνωσε τὸν σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς.

Μονομιᾶς οἱ κουρασμένοι στρατιῶτες ἔγιναν ἄλλοι ἄνθρωποι. Οἱ τετράδες ἔγιναν πάλι ἄμεμπτες, τὰ κεφάλια σηκωθῆκαν, τὸ βῆμα ζωήρεψε. Ὅποιος ἔβλεπε τὸ ἀπόσπασμα θὰ ἔλεγε πὼς πήγαινε σὲ διασκέδαση.

Κι' ἀλήθεια τί μποροῦσε νὰ ἐνθουσιάσῃ περισσότερο τοὺς φαντάρους, παρὰ ἡ ἰδέα πὼς πήγαιναν νὰ κυνηγήσουν τὸν Ἄσπρο Λύκο καὶ τοὺς συντρόφους του, νὰ τοῦ πέσουν ἀπὸ πίσω του ἐκεῖ ποὺ δὲν θὰ τὸ περίμενε, νὰ τὸν συλλάβουν ἴσως κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο ;

Κι' ὅλοι τους, ποὺ ξαναβρῆκαν τὴ φωνή τους, ὅπως ξαναβρῆκαν καὶ τὸ βῆμα τους, ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν μὲ κέφι ἕνα ζωηρὸ ἐμβατήριο.

χανόταν ἀνάμεσα σὲ πανύψηλα χόρτα κοφτερὰ σὰν σπαθιά, ἢ ἀνάμεσα σὲ πυκνὲς φυτεῖες ἀπὸ μπαμποὺ ποὺ μόλις περνοῦσαν ἀπὸ κάτω τους οἱ στρατιῶτες, ἔρριχναν ἐπάνω τους ὅλο τὸ νερὸ τῆς βροχῆς ποὺ ἦταν μαζεμένο στὰ φύλλα τους.

Ἔτσι τ' ἀπόσπασμα βάδισε ὡς τὸ ἡλιοβασίλεμμα. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχαν ξεκινήσει οἱ στρατιῶτες δὲν εἶχαν συναντήσει στὸ δρόμο τους παρὰ μονάχα μερικὰ φτωχικὰ καλύβια κλεισμένα κι' ἔρημα ποὺ φαίνονταν ἀκατοίκητα.

Ἕνας βούβαλος μοναχικὸς σήκωνε πότε πότε τὸ κεφάλι του κι' ἔβγαζε ἕνα θλιμμένο μουκανητό, πάνω ἀπὸ τὶς φυτεῖες φτεροκοποῦσαν κοράκια, καὶ ἄλλα κοπάδια ἀγριοπούλια σηκώνονταν σὰν σύννεφο ἀπὸ τοὺς βάλτους μόλις πλησίαζαν οἱ στρατιῶτες. Οὔτε ψυχὴ ἀνθρώπου δὲν φαινόταν πουθενά, οὔτε κανένας ἰθαγενής, οὔτε γεωργὸς στὰ χωράφια, οὔτε βοσκὸς στὰ λιβάδια, οὔτε διαβάτης περαστικὸς στοὺς δρόμους.

Κι' ἐκεῖνο ποὺ ἐξαγρίωνε ἀκόμη περισσότερο τοὺς Γάλλους στρατιῶτες, ἦταν πὼς γνώριζαν πολὺ καλὰ γιὰ ποιὸ λόγο εἶχαν ἐξαφανισθεῖ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς μέσα σὲ μιὰ μέρα, ὡσὰν νὰ εἶχαν καταληφθεῖ ἀπὸ πανικό.

Ὁ Νγκουγιὲν εἶχε περάσει ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος. Κι' ἐπειδὴ φοβόνταν τὴν ἐκδίκησή του καὶ τ' ἀντίποινά του, ἂν ἔδιναν ἀθελα ἢ θεληματικὰ πληροφορίες γιὰ τὴν πορεία του στοὺς ἐχθρούς του, ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς, ἢ εἶχαν κλειδωθεῖ στὰ σπίτια τους ἢ ἦταν χωμένοι μὲς στὰ δάση.

Ὡστόσο κόντευε νὰ νυχτώσῃ. Ὁ λοχαγὸς ἔδωσε διαταγὴ νὰ κατασκηνώσουν.

Τὸ βραδυνὸ φαγητὸ ἔγινε ὅπως καὶ τὸ μεσημεριανό. Ὕστερα οἱ στρατιῶτες ἄνοιξαν τ' ἀντίσκηνά τους κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ κοιμηθοῦν.

Πρῶτα ὅμως οἱ ἀξιωματικοὶ ἔκαναν ἀναγνωρίσεις σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ χωρὶς νὰ ἀνακαλύψουν τίποτε τὸ ὕποπτο.

Στὴν τελευταία ὅμως ἀναγνώριση οἱ στρατιῶτες εἶχαν μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνάντηση καὶ γύρισαν πίσω στὴν κατασκήνωση μ' ἕνα αἰχμάλωτο ποὺ παραδόθηκε ὕστερα ἀπὸ ἀπεγνωσμένη πάλη.

Γιὰ τὴν ἀναγνώριση αὐτὴ εἶχαν σταλεῖ δυὸ στρατιῶτες κι' ἕνας δεκανέας. Σέρνονταν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ στὰ χόρτα κοιτάζοντας μὲ προσοχὴ γύρω τους, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσαν μερικὰ κλαδιὰ νὰ τρίζουν.

Στάθηκαν ν' ἀκούσουν καλύτερα.

Κάποιο ζῶο ἢ κανένας ἄνθρωπος θὰ ἦταν δίχως ἄλλο.

Κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο κι' ἔμειναν ἀκούνητοι.

Ἀπὸ μπροστά τους, δίχως νὰ τοὺς ἰδῇ πέρασε ἕνας ἰθαγενής. Πήγαινε πρὸς τὴν κατασκήνωση ποὺ τὰ φῶτα της θαμπόφεγγαν ἀνάμεσα στὰ δέντρα

Οἱ κινήσεις του τοὺς φάνηκαν ὕποπτες. Τὸν πῆραν ἀπὸ πίσω καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸ περίμενε τοῦ ρίχτηκαν καὶ τὸν συνέλαβαν παρὰ τὴν ἀπεγνωσμένη ἀντίστασή του.

Τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ Ἀναμίτη εἶχαν ἀφήσει βαθειὰ σημάδια στὰ χέρια τοῦ δεκανέα καὶ τῶν δυὸ στρατιωτῶν, μὰ στὸ τέλος, δεμένος χειροπόδαρα καὶ φιμωμένος, ὁ αἰχμάλωτος δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίστασή. Ἡ ὄψη του τὸν ἔδειχνε πολὺ ὕποπτον. Δὲν ἔμοιαζε οὔτε σὰν ἁπλοϊκὸς ἀγρότης οὔτε σὰν ἀνίδεος ὁδοιπόρος.

Μόλις τοῦ ἔβγαλαν τὸν μανδύα του, ποὺ ἦταν καμωμένος ἀπὸ φύλλα λατάνιας, ἀνακάλυψαν ἐπάνω του ὁλόκληρο ὁπλοστάσιο : Κάμα, γαταγάνι, περίστροφο, ὅλο τὸν φοβερὸ κι' ἀληθινὸ ὁπλισμὸ ἑνὸς πειρατῆ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

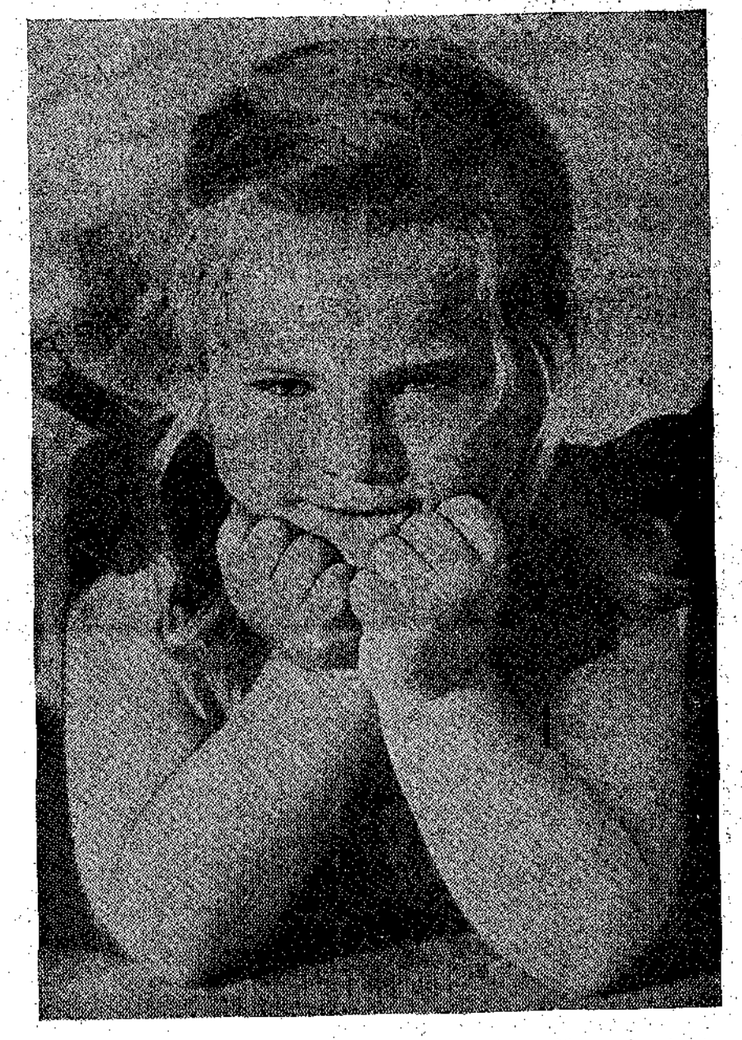

Μὲ προσοχὴ ἀκούει κάτι ποὺ τῆς λένε. Ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια εἰρωνεία καὶ μὲ δυσπιστία. Ὡριαμένως θὰ ἔχῃ ἀντιρρήσεις !

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΕΡΑΣΑΝ σαράντα σχεδὸν χρόνια — δέκα ὁλυμπιάδες — ἀφότου ἕνας φιλόκαλος ἄνθρωπος, ὁ γάλλος βαρῶνος Ντὲ Κουμπερτίν, συνέλαβε τὴν ἰδέα τῶν διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Ὅπως δηλαδὴ στὴν ἀρχαιότητα, νὰ γίνουνται πάλι κάθε τέσσερα χρόνια ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν πρωταθλητῶν ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ποὺ νὰ μαζεύουνται πότε σ' αὐτὴν καὶ πότε σ' ἐκείνην τὴν πρωτεύουσα. Ἡ ἰδέα μιᾶς τέτοιας ἀναβίωσης ἐνθουσίασε τότε πολλοὺς καὶ πραγματοποιήθηκε. Κι' οἱ πρῶτοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἀποφασίσθηκε νὰ γίνουν στὰς Ἀθήνας, στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, τὸ 1896.

Ὡς ἐκεῖνον τὸν καιρό, τὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, ποὺ τὸ βλέπετε σήμερο μαρμαρένιο, τέλειο, ἦταν ἕνα ἐρείπιο. Οἱ ξένοι τὸ ἐπισκέπτουνταν μαζὶ μὲ τἄλλα ἀρχαῖα μνημεῖα, κι' οἱ ντόπιοι ἔκαναν καμμιὰ φορὰ ὡς ἐκεῖ τὸν ρωμαντικὸ περίπατό τους. Ὕστερα ἄρχισαν νὰ τὸ ἀναμαρμαρώνουν. Ὁ Ἀβέρωφ, ὁ μεγάλος ἐθνικὸς εὐεργέτης, ἔδωσε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πολλὰ ἑκατομμύρια. Ἡ ἐργασία ὅμως δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ ὡς τὸ 1896. Καὶ γιὰ νὰ γίνουν οἱ πρῶτοι Ὀλυμπιακοί, συμπλήρωσαν βιαστικὰ καὶ πρόχειρα τὸ Στάδιο μὲ σανίδες. Ἐκτὸς δηλαδὴ ἀπὸ τὰ διαζώματα κι' ἕνα μέρος τῆς σφενδόνης, τἄλλο ἀμφιθέατρο ἦταν ξύλινο. Ἀλλὰ κι' ἔτσι τὸ θέαμα ἦταν δπέροχο. Ὅταν τὸ σκέπασε, ὅταν τὸ μαΰρισε ὁ κόσμος ὡς ἀπάνω, ἔβλεπες ἕνα Στάδιο σὰν τὸ σημερινό. Τὸ ἴδιο σχῆμα, ἡ ἴδια μεγαλοπρέπεια, ἡ ἴδια αἴγλη. Κι' εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες καὶ τὶς ὡραιότερες νεανικές μου ἀναμνήσεις ἡ ἔναρξη αὐτῆ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, τόσο ἐπίσημη μὰ καὶ τόσο λαϊκή, τόσο οἰκουμενικὴ μὰ καὶ τόσο βαθιὰ ἑλληνική, ἀφοῦ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀναζοῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους ἀρχαίους ἑλληνικοὺς θεσμούς.

Δὲν ἔμεινε ἄνθρωπος στὸ σπίτι του, ἀπὸ τὸν βασιλέα Γεώργιο Α' ὡς τὸν τελευταῖο του ὑπήκοο. Ἡ Ἀθήνα δὲν εἶχε βέβαια τότε τὸν σημερινὸ πληθυσμό· ἐπειδὴ ὅμως πῆγαν ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι κι' ὅλοι οἱ παρεπίδημοι, Ἕλληνες καὶ ξένοι, ποὺ εἶχαν ἔρθει ξεπίτηδες, εἴδαμε μιὰ τόσο μεγάλη κι' ἐπιθλητικὴ συγκέντρωση, ὅσο σπάνια βλέπουμε σήμερα. Ὄχι μόνο τὸ Στάδιο γέμισε ὡς τὸ τελευταῖο κάθισμα, μὰ κι' ἀπέξω ἦταν μαζεμένος ἄλλος τόσος κόσμος, καὶ στὴν εἴσοδο, καὶ στοὺς γύρω δρόμους, καὶ στοὺς λόφους, καὶ παντοῦ. Στὴ μέση τοῦ στίβου, μιὰ τεράστια μπάντα καὶ μιὰ τεράστια χορωδία, ποὺ τὴ διεύθυνε ὁ Σαμάρας, ὁ μεγαλύτερος τότε μουσικοσυνθέτης, ἐξετέλεσε τὸν Ὀλυμπιακὸ Ὕμνο ποὺ εἶχε συνθέσει ὁ ἴδιος ἀπάνω σὲ στίχους τοῦ Παλαμᾶ: «Ἀρχαῖο πνεῦμα ἀθάνατο...» Τὸ τέλος ἦταν κάτι ἀφάνταστο: ἑκατὸ καὶ πλέον χιλιάδες ἄνθρωποι, κατενθουσιασμένοι, δακρυσμένοι, νὰ χειροκροτοῦν καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν. Καὶ μετὰ τὸν ὕμνο, ἄρχισαν τἀγωνίσματα ποὺ βάσταξαν ἡμέρες. Τί ἐνδιαφέρον! Οἱ σημαῖες τῶν νικητῶν ἀνεβοκατέβαιναν στὸ κοντάρι, καὶ στὴν ἀρχὴ ἦταν ὅλες ξένες: γερμανικές, γαλλικές, ἀμερικάνικες... Τί λαχτάρα, τί ἀγωνία ὡς νὰ ἰδοῦμε οἱ Ἕλληνες καὶ μιὰ ἑλληνική! Ἐπιτέλους εἴδαμε. Τὴν Παρασκευὴ τοῦ Μαραθωνείου Δρόμου, ἔφτασε πρῶτος στὸ Στάδιο, πιὸ πανηγυρικὸ κι' ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, ἕνας νέος Ἀμαρουσιώτης, ὁ Λούης. Ὁ πρῶτος ἕλληνας Ὀλυμπιονίκης! Τί ἐνθουσιασμός, τί παγκοσμιοποιός ἦταν ἐκεῖνος; Κι' οἱ ξένοι ἀκόμα ἔκαναν μαζί μας σὰν τρελλοί. Καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα δὲν ἀκουγόταν παρὰ ἡ κραυγὴ τοῦ θριάμβου: «Ἕλλην! Ἕλλην! Λούης!».

Στὸ τέλος ἔγινε μιὰ παρέλαση τῶν ἀθλητῶν μὲ τὸν ἀλυτάρχη μποοστὰ — ἦταν ὁ ποιητὴς Κωνσταντῖνος Μάνος — κι' ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων στοὺς νικητές. Κι' οἱ πρῶτοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες τελείωσαν, γιὰ νὰ ξαναγίνουν μετὰ τέσσερα χρόνια σ' ἄλλη πρωτεύουσα, ἔπειτα σ' ἄλλη, κι' αὐτὸ ὡς τὸ Μεγάλο Πόλεμο ποὺ τοὺς σταμάτησε, ὅπως ὅλα τὰ ἔργα τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναβίωση ἦταν μεγάλο, τεράστιο. Σ' ὅλο τὸν κόσμο οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν τὸν ἀθλητισμὸ δέκα φορὲς περισσότερο ἀπ' ὅτι τὸν ἀγαποῦσαν ὡς τότε. Κι' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς γεννήθηκε αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ἄγνωστη ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχή. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἔκαμαν ὅλους τοὺς νέους φιλάθλους. Κι' ἡ ἀγάπη αὐτὴ μεγάλωνε ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο ὡς που ἔφτασε στὴν ὑπερβολή. Σήμερα πολλοὶ βρίσκουν πὼς ἡ ἑλληνικὴ νεολαία ἐπιδίδεται στὸν ἀθλητισμὸ περισσότερο κι' ἀπ' ὅσο πρέπει. Καὶ βλέποντας σ' αὐτὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὸ μέλλον τοῦ πολιτισμοῦ, προσπαθοῦν νὰ κάμουν τὴ νεολαία νὰ στραφῆ σὲ ἰδανικὰ πνευματικώτερα.

Ὅσο γιὰ μένα, ξέρετε τὴν ἰδέα μου, γιατὶ πολλὲς φορὲς ἔλαβα ἀφορμὴ νὰ σᾶς τὴν πῶ. Καλὸς κι' ὁ ἀθλητισμός, ἀλλὰ ὡς ἕνα βαθμό. Καλή, ἀπαραίτητη μάλιστα, κι' ἡ γύμνασι τοῦ σώματος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παραμελῆται καθόλου κι' ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος. Καλή, καὶ ὡραία, ἡ ἀναβίωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ καταντήσῃ νὰ θεωροῦμε ὡς τὸ ὕψιστο ἰδανικὸ μιὰ διεθνῆ νίκη στὸ ἅλμα ἢ στὸ δρόμο. Στὴν ἀρχαιότητα ἦταν ἄλλο. Δὲν πρέπει νὰ παρακοιτάμε τί ἔκαναν οἱ ἀρχαῖοι. Ἡ ζωὴ τότε ἦταν τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ σημερινή, κι' οὔτε εἶναι δυνατὸ νὰ ξαναγυρίσῃ ἡ ἰδία. Φτάνει νὰ σᾶς θυμίσω τοῦτο μόνο: Στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ περίχωρα ἦταν μόλις 40 000 ἐλεύθεροι πολῖτες — ἄνθρωποι — καὶ 200.000 δοῦλοι, ἀνδράποδα, κτήνη. Αὐτοὶ ἔκαναν ὅλες τὶς βάναυσες τέχνες καὶ τὶς πρόστυχες δουλειές. Κι' οἱ ἄλλοι, οἱ λίγοι, εἶχαν ὅλο τὸν καιρὸ δικό τους νὰ καταγίνουνται σὲ ὅ,τι ἤθελαν καὶ σ' ὅ,τι τοὺς ἄρεσε: ὡραῖες τέχνες, φιλοσοφία, ποίηση, θέατρο, ρητορική, γραμματική, ἀθλητισμό. Καλλιεργοῦσαν, γύμναζαν τὸ ἴδιο καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα. Καὶ ὅπως ἔγραφαν μιὰ θαυμάσια τραγωδία — ὁ Αἰσχύλος — ἔτσι πολεμοῦσαν καὶ νικοῦσαν στὸ Μαραθῶνα.

Ἀλλὰ οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς ἄλλαξαν πολύ. Σήμερα δὲν ὑπάρχουν πιὰ δοῦλοι. Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ κύριοι ἐμεῖς εἴμαστε κι' οἱ δοῦλοι τῶν ἑαυτῶν μας. Πρέπει νὰ τὰ κάνουμε ὅλα, καὶ βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἀκατάπαυτη βιοπάλη... Αὐτὴ λοιπὸν ἡ βιοπάλη — ὁ ἀγώνας τῆς ζωῆς — κι' ὄχι μόνο ἐδῶ ἀλλὰ σ' ὅλο σχεδὸν τὸν κόσμο, κατάντησε πάρα πολὺ σκληρή, ἄγρια κι' ὄχι τόσο ἠθική. Καθένας κοιτάζει πῶς νὰ πλουτήσῃ πιὸ εὔκολα καὶ πιὸ γρήγορα, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ γιὰ τίποτα. Γιατὶ δὲν ὑπάρχουν πιὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ ἰδανικά. Οἱ περισσότεροι, βλέπετε, νέοι τὄχουν ρίξει στὰ ὁλικά. Ἀγράμματοι, ἀκαλλιέργητοι, ἀδιάφοροι γιὰ κάθε ἀνώτερο, κοιτάζουν πῶς νὰ νικήσουν σ' ἕν' ἀγώνισμα — ἔστω καὶ τέννις ἢ φουτμπόλ — καὶ πῶς νὰ μποῦν κατόπι στὸ χρηματιστήριο. Ἡ ἐπικράτησι τοῦ Ἀθλητισμοῦ ἔκαμε τὴν κοινωνία ὁλιστική. Κι' ἀπ' αὐτὸ ὁ μεγάλος κίνδυνος ποὺ βλέπουν, ὅσοι συμβουλεύουν νὰ μετριασθῆ ἡ μεγάλη ἀγάπη στὸ σῶμα...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΜΠΟΡΑ

Πλάκωσαν σύννεφα βαριὰ
τὴ μαύρη τούτην ὥρα,
Δέρνει ὁ βοριὰς ἀλύπητα
τὸ ἔρημο ἀκρογιάλι,
Πᾶν' τὰ λουλούδια κι' οἱ χαρὲς
ἀπ' τὴ γαλάζια χώρα,
'Απ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμὸς
καὶ κρύα ἀνεμοζάλη.

Καράβια πρωτοτάξιδα
ζητοῦν ἀπελπισμένα
Ν' ἀράξουνε σ' ἀκρογιαλιὲς
γλυκὲς γαληνεμένες,
Θαλασσοπούλια κρύβουνται
στὰ βράχια φοβισμένα,
Κάποια λουλούδια ξεψυχοῦν,
ψυχὲς λησμονημένες...

Μὰ λίγο-λίγο ἔφυγε
ἡ ἄγρια αὐτὴ μπόρα
Καὶ οἱ σταγόνες πέφτουνε
σὰ δάκρυα σιγανά.
Ὁ ἥλιος πάλι τῆς χαρᾶς
ἐφώτισε τὴ χώρα
Κι' ὁλόχρυσα ἀντιφέγγισαν
τ' ἀντίπερα βουνά.

Καὶ ἡσυχάζει ἡ θάλασσα
στὰ γαλανά της πλάτια,
Ἄσπρες βαρκοῦλες φτερωτὲς
λικνίζονται ἁπαλά.
Νεράϊδες ἄθλες κρατοῦν
τὰ μαγικὰ πελάτια
Κι' αἰθέριους σκήνουνε χοροὺς
στὴν αἴθρια ἀκρογιαλιά.

Μοιάζει ἡ ψυχή μου θάλασσα
μουντὴ τρικυμισμένη
Ποὺ μέσα ἡ σκέψη δέρνεται —
βαρκοῦλα λευκοφόρα —
Μοιάζει χειμῶνα ἄγριον
τὴ φύση τὴ θλιμμένη
Ποὺ ξεσπασε ἀναπάντεχα
κρυφῶν καϊμῶν ἡ μπόρα

Κι' ὠιμὲ σκληρὰ τὴ ζώνουνε
τῆς θλίψης τὰ σκοτάδια,
Ἡ ἐρημιὰ κι' ἡ ἀπόγνωση
χύνονται ὁλόγυρά μου·
Ποῦναι γιὰ μὲ τῆς ἀνοιξῆς
τὰ μυρωμένα χάδια;
Ὤ, τρισαλλοί! μοῦ κλέψανε
οἱ πίκρες τὴ χαρά μου.

Τὰ σύννεφα διαλύθηκαν
σιγὰ-σιγὰ καὶ τῶρα
Στὴ γύρω φύση ἁπλώθηκε
ἀπέραντη γαλήνη...
Μὰ τοῦ δικοῦ μου τ' οὐρανοῦ
θὰ φύγῃ τάχα ἡ μπόρα
Ἢ θὰ μὲ δέρνῃ ἀδιάκοπα
ὁ πόνος καὶ ἡ ὀδύνη;

Σαπουνόφουσκα

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Σήμερα τίποτα δὲν μ' ἀρέσει, τίποτα δὲν μ' εὐχαριστεῖ. Κανένα μάθημα δὲν μὲ τραβᾶει, μὰ οὔτε κι' ἡ ἀγαπημένη μου Διάπλαση. Ὁ νοῦς μου ἄθελα πάει σὲ χρόνια περασμένα. Σὲ χρόνια, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχα αἰσθανθεῖ τὴ στενοχώρια, τὴ λύπη, σὲ χρόνια ποὺ ὅλα τὰ ἔβλεπα ρόδινα, χαρούμενα. Πόσο θἄθελα, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ ξαναζήσω τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ εὐτυχισμένα, μ' ἀλίμονο! ἀγύριστα!

Σιγὰ-σιγὰ μὲ βήματα ἀργὰ διευθύνομαι πρὸς τὴ σοφίτα καὶ σὲ μιὰ στιγμή, χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ τὸ καταλάβω, βρίσκομαι σ' αὐτή. Ἐδῶ βασιλεύει ἡ ἀταξία. Παλιὰ ἐπιπλα, καρέκλες σπασμένες, σκαμνάκια, καροτσάκια, κασέλες βρίσκονται σκόρπια ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Μέσα σὲ μιὰ κασέλα, βιβλία, τετράδια παλιά. Τ' ἀνασκαλεύω. Νά! τὸ πρῶτο μου βιβλίο καὶ τὰ πρῶτα μου τετράδια, γραμμένα μὲ μολύβι καὶ μὲ κάτι γράμματα χοντρὰ-παχουλά, ποὺ μὲ κόπο χάραξε τ' ἀμάθητο τότε χέρι μου.

Σὲ μιὰ γωνιά, ἐκεῖ στὴν ἄκρη, πεταμένη μιὰ κούκλα. Τὴ γνωρίζω! Εἶναι ἡ Φώφη μου. Ἀλλὰ σὲ τί κατάσταση βρίσκεται! Τὸ ἕνα χέρι τῆς λείπει, τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ της, τὸ κρανίο, μ' ὅλα τὰ μαλλιά της λείπει κι' αὐτό, ἡ κοιλιὰ εἶναι ζουπηγμένη καὶ τὸ ἕνα της πόδι εἶναι σπασμένο.

Εἶναι ἡ Φώφη μου! Ἡ κουκλίτσα, ποὺ ἀγάπησα ἄλλοτε τόσο, γιὰ τὰ ὡραῖα, χρυσαφένια μαλλιά της, καὶ τὰ γαλάζια της μάτια. Εἶναι αὐτή, ποὺ νύχτες ὁλόκληρες κοιμήθηκα μαζί της, ποὺ δὲν τὴν ἄφηνα νὰ μοῦ τὴν ἀγγίξῃ κανείς, μὰ ζηλότυπα τὴν ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, ὑπερήφανη ποὺ εἶχα μιὰ τόση ὄμορφη κουκλίτσα. Καὶ τώρα!.. βρίσκεται ἐκεῖ στὴν ἄκρη πεταμένη, γυμνή, ἀκονισμένη, περιφρονημένη.

Ἐνῶ ἄλλοτε κοιμόταν μαζί στὸ λευκὸ κρεβατάκι μου, τώρα ἀρκεῖται σ' αὐτὴ τὴ σκονισμένη κι' ἀραχνιασμένη γωνιά, ἔχοντας συντροφιὰ τὰ ποντίκια. Καϊμένη Φώφη, ποῦ κατάντησες! Ποῦ εἶναι τὰ χρυσά σου μαλλιά, τὰ γαλάζια σου μάτια, καὶ τὸ ρόζ πεταξωτὸ φορεματάκι σου;

Πλησιάζω, τὴν παίρνω στὰ χέρια μου καὶ τὴν κοιτάω μὲ πόνο. Τίποτα δὲν ἀπόμεινε ἀπ' τὴν παλιά, τὴν ὄμορφη κουκλίτσα... Δάκρυα κυλοῦν ἀπ' τὰ μάτια μου, καὶ κάποια φαίνεται ἀπ' αὐτὰ ἔπεσαν στὰ ξεθωριασμένα, τὸν καιρό, μάτια της, κι' ἔτσι ἡ κουκλίτσα δακρυσμένη φαίνεται σὰν νὰ μοῦ λέῃ:

— Γιατὶ μὲ ξέχασες; Ἔτσι εἶναι οἱ ἄνθρωποι; Ξεχνᾶνε τὴ χαρὰ ποὺ τοὺς προξένησε ἕνα πρόσωπο; Ἔτσι ἀγαποῦν; Παρατοῦν μὲ τέτοιο τρόπο ἕνα πρᾶγμα, ποὺ ἀγάπησαν;

Δυστυχισμένη μου κουκλίτσα ἔχεις δίκιο. Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος!

Γλυκειὰ Παρηγοριά

Ο ΜΙΣΕΜΟΣ

Καθισμένοι γύρω στὸ τραπέζι ἀκούμε τὶς προπόσεις ποὺ κάνουν οἱ μεγάλοι.

— Εἰς ὑγείαν μας, — φωνάζουν ὅλοι μαζί.

— Εἰς ὑγείαν τῶν ἀπόντων.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ τοξιδιώτη μας, ἀκούστηκε νὰ λέῃ ξάφνου ἡ λεπτὴ φωνὴ τῆς θειᾶς μου.

Παγώσαμε ὅλοι. Μέσ' στὴν τόση εὐθυμία εἴχαμε ξεχάσει ὅτι σὲ λίγο κάποιος ἀπ' ὅλους μας θἄφευγε γιὰ ἕνα μακρινὸ ταξίδι.

Ὁ ταξιδιώτης στεκόταν κι' ἐκεῖνος μουδιασμένος. Ξεχάστηκε κι' αὐτὸς καὶ δὲν θυμόταν πῶς θὰ μᾶς χωριζόταν τόσο εὔκολα. Εἶχε ἔρθει ἀπ' τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς μὲ ἄδεια νὰ δῇ τοὺς δικούς του καὶ θὰ ξανάφευγε. Στὴν πολύχρονή του ξενητειὰ εἶχε λαχταρήσει τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη. Σὰν τὰ βρῆκε ἐδῶ τοῦ καλοφάνηκε τόσο, ὥστε ὁ μισεμὸς τοῦ φαινόταν δυσευχία. Ἔπρεπε ὅμως νὰ φύγῃ. Τὸν καλοῦσε ἡ δουλειά, τὸ καθῆκον. Καὶ προσπαθοῦσε, ὅσο ἔμενε μεταξύ μας, νὰ ξεχάσῃ πῶς θὰ μᾶς ἄφηνε τόσο γρήγορα.

Ὅσο ὅμως κι' ἂν θέλησε κι' ἐκεῖνος κι' ἐμεῖς νὰ ξεχάσουμε τὸ ταξίδι πάλι δὲν τὰ καταφέραμε. Σήμερα ἦταν νὰ πάρῃ σεῖς τέσσερις τὸ τραῖνο. Κι' ἀναπόφευκτα τὸ θυμηθήκαμε.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ ταξιδιώτη, εὐχήθηκαν ὅλοι.

Ἡ πρόποσις αὐτὴ μᾶς κατσούφιασε. Τὸ γέλιο, ὅσο κι' ἂν κρυβόμαστε φαινόταν ὅτι ἦταν προσποιητό. Ἀρχίζαμε νὰ κοιταζόμαστε μ' ἀγωνία.

Τὸ ρολογι χτύπησε δύο. Ταραχτήκαμε. Μᾶς ἔμενε ἀκόμη μιὰ ὥρα στὴ διάθεσή μας γιὰ κουβέντα. Προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε κάτι νὰ ποῦμε γιὰ νὰ παράξουμε αὐτὴ τὴν ἀπελπιστικὴ σιωπή. Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταφέρῃ. Ὅλοι ἔχουν ἕναν εἰρμὸ σκέψεων μέσα τους κι' ἡ συγκίνηση τοὺς ἐμποδίζει ν' ἀρθρώσουν ἔστω καὶ μιὰ λέξη.

Αὐτὴ ἡ σιωπὴ καταντᾶ ὄχι μόνο κουραστικὴ μὰ κι' ἐκνευριστική. Τὰ νεῦρα τεντώνουνται τόσο ὥστε νομίζεις πὼς θὰ σπάσουν.

Τὸ νοιώθουν οἱ ἄνδρες καὶ σηκώνονται. Ἀρχίζουν τὰ χαιρετίσματα. Τρέμω ὁλόκληρη γι' αὐτὸ κι' εἶμαι φοβερὰ θυμωμένη μὲ τὸν ἑαυτό μου. Θέλω νἆμαι δαρραλέα. Προσπαθῶ νὰ νικήσω τὴ νευρικὴ ταραχή. Τὸ κατορθώνω φαινομενικά. Ἡ τρεμούλα σταματᾶ ἐκτὸς ἀπ' τὸ πάνω χεῖλος μου ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀπελπιστικὰ νὰ τρέμῃ.

Ἐκείνη τὴν ὥρα μὲ πλησιάζει κι' ὁ ταξιδιώτης μας. Δίνουμε τὰ χέρια. Τὸν κοιτάζω στὰ μάτια καὶ διακρίνω μέσα βαθειὰ-βαθειὰ ἕνα δάκρυ ἕτοιμο νὰ ξεπεταχτῇ. Καὶ ξάφνου εἶδα τὸν ἄνδρα, τὸν δυνατό, τὸν μεγάλο νὰ ξεσπᾷ σὲ λυγμούς. Τὸν νίκησε κι' ἐκεῖνον ἡ συγκίνηση.

Ἔτσι θυμοῦμαι τὸν μισεμὸ τοῦ ταξιδιώτη μας.

Γρίφος

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Εἶναι ἕνα ἀνοιξιάτικο καὶ μαγευτικὸ πρωί. Πίσω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ ξεπροβάλλει τὸ πρόσωπό του ὁ λαμπρότατος ἥλιος, ρίχνοντας γύρω του τὸ χρυσοκόκκινο φῶς του.

Τὸ πρωϊνὸ καὶ δροσερὸ ἀεράκι, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ βουνό, κτυποῦσε στὶς καλαμένιες καλύβες τῶν ψαράδων ποὺ πρόκειται σήμερα, γ' ὁρμενίσουν στὸ πέλαγος γιὰ νὰ ψαρέψουν καὶ νὰ μαζέψουν σφουγγάρια.

Ἀντίκρυ, στὶς πλαγιὲς τῶν λόφων φαίνουνται κάτασπρα μερικὰ ἀρνάκια νὰ βόσκουν στὸ δροσερὸ κι' ἄφθονο χορτάρι πίνοντας τὴν κρύα δροσιά του.

Καὶ στὴν ἀκρογιαλιὰ τὰ μικρὰ κυματάκια, παιχνιδίζουν χτυπώντας ἐλαφρὰ τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο. Ἡ ὥρα περνᾶ, ἡ προετοιμασία ἀρχίζει, ἡ κίνηση ζωηρεύει.

Τὸ καράβι εἶναι ἕτοιμο. Κι' ἀρχίζουν

νά μπαίνουν μέσα λεβέντες, καὶ γενναῖοι ἄνδρες ποὺ ἔχουν ὄρεξη νὰ παλαίψουν μὲ τὴν κατάμαυρη θάλασσα. Ἂς εἶναι ἡ δουλειά τους βαρειὰ καὶ σκληρή, εἶναι ὅμως εὐλογημένη γιατὶ χαρίζει στὸ σπιτικό τους ὥρες καλὲς καὶ γλυκειές.

Στὴν ἀκρογιαλιὰ πατέρες καὶ μητέρες, ἀδελφὲς καὶ ἀδελφοί, προσμένουν τὴν τελευταία στιγμὴ τοῦ πικροῦ ἀποχωρητισμοῦ. Ἔξαφνα τὸ καράβι ξεκίνησε κι' ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸ λιμάνι ἐνῶ ὁ ἀέρας φούσκωνε τὰ γερὰ καὶ κάτασπρα πανιά: Καί, ὦ, τί συγκινητικὸ εἶναι τότε τὸ θέαμα!

Ὅλοι ἀπὸ τὴν παραλία σηκώνουν τὰ μαραμένα χέρια τους καὶ κουνοῦν τὸ μαντήλι, ἐνῶ τρέχουν ἄφθονα δάκρυα ἀπὸ τὰ βουρκωμένα μάτια τους.

Κοιτάζουν ἀχόρταγα τὸ καράβι, ὡς ποὺ στὸ τέλος χάνεται ἀπ' τὰ μάτια τους. Τότε πιὰ γυρίζουν στὸ σπίτι τους, ἀφίνοντας ἀπὸ τὸ στόμα τους νὰ βγοῦν οἱ *καλύτερες εὐχὲς γιὰ τοὺς* δικούς τους.

***

Κι' ἐσὺ ὦ Πλάστη! ὦ *παντοδύναμε Θεέ, ἐσὺ ποὺ τὰ ἀδύνατα κάνεις δυνατά*, βοήθησε αὐτοὺς τοὺς βιοπαλαιστὰς ποὺ εἶναι ἄξιοι γιὰ κάθε συμπάθεια νὰ γυρίσουν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς στὴν ἀγαπημένη τους καὶ πολυπόθητη πατρίδα, καὶ χάρισε καὶ σ' αὐτοὺς μερικὲς ἡμέρες χαρᾶς καὶ ἀνάπαυσης.

Ἥρως τῆς Ἀρένας

ΔΕΝ ΖΗΛΕΨΑ...

Δὲν ζήλεψα ποτὲ μεγάλα πλούτη
Μὰ κι' οὔτε δόξα ζήλεψα μεγάλη
—Ἐκεῖνα ποὺ ζηλεύουν τόσοι ἄλλοι—
Γιὰ μὲ ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι τούτη!

Δὲν ζήλεψα χρυσάφι καὶ παλάτια,
Δὲν ζήλεψα τιμὲς καὶ μεγαλεῖα!
Μαζί τους ἄχ! δὲν ζεῖ κι' ἡ εὐτυχία,
Καὶ δύστυχα ποὺ κλαῖν ὑπάρχουν μάτια!

Δὲν ζήλεψα ποτέ, κι' οὔτε κανένα,
Γι' ἀπόλαυση, χαρὰ καὶ εὐτυχία!
—*περνοῦν κι' αὐτὰ* στὸν κόσμο ἕνα-
[ένα!..—

Μὰ ζήλεψα μι' ἀθάνατη σοφία,
Μι' ἀθάνατη ψυχὴ πολὺ μεγάλη!
—αὐτὰ ποὺ δὲ ζηλεύουνε οἱ ἄλλοι!..—

Μυρτέλλη

Ο ΨΑΡΑΣ

Σουρουπώνει...
Ὁ ἥλιος ἀποχωρισμήθηκε.
Ὀρθιος ἐπάνω στὴ βάρκα του μὲ ἀνασηκωμένα πανταλόνια καὶ μανίκια ὁ *ψαρᾶς τραβᾶ ἀργὰ-ἀργὰ τὰ δίχτια* του τραγουδώντας ἕνα θαλασσινὸ τραγούδι.

Ὁ μπάτης ποὺ φέρνει τὴν ἁρμύρα τῆς θάλασσας τὸν μεθάει.

Τὰ ὀλίγα χρυσὰ σύννεφα τ' οὐρανοῦ τὸ ἐλαφρὸ κίνημα τῆς βάρκας ἢ μυρωδιὰ τῆς θάλασσας, ἡ σιγαλιὰ τῆς φύσης, τὸν κάνουν νὰ νομίζῃ πὼς βρίσκεται σ' ἕνα φανταστικὸ ὄνειρο.

Εὐτυχισμένος!

Εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν τὴν χάρη ν' ἀπολαμβάνουν τὴ ζωὴ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φύσης.

Τσοπάνικη Φλογέρα

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Λουλούδια, μικρὲς ἄγνες ψυχές, ὦ! πόσο σᾶς ἀγαπῶ!

Οἱ λεπτὲς σιλουέττες σας μὲ κάνουν ὥρες νὰ σᾶς κοιτῶ καὶ τ' ἀρώματά σας μὲ πάνε σὲ κόσμους αἰθέριους.

Λουλούδια! Εἶσθε τὸ στόλισμα τῆς ζωῆς ἐσεῖς, κι' ὁ πιστὸς σύντροφος τ' ἀνθρώπου σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τοῦ βίου του.

Τὸ παιδάκι μόλις νοιώσει τὸν ἑαυτό του τ' ἀρέσει ἐξαιρετικὰ νάχῃ στὰ χέρια του ἕνα κτυπητὸ λουλούδι καὶ νὰ μαδᾶ ἀλύπητα τὰ ὄμορφα πέταλά του. στὶς γιορτὲς μπουκέτα στέλνουνε γιὰ νὰ εὐχηθοῦνε, στοὺς γάμους τὰ ἴδια, καὶ τέλος μὲ λουλούδια ἀκόμα συνοδεύουνε τοὺς νεκροὺς στὴν τελευταία τους κατοικία. Σεῖς λουλούδια ποὺ εἶσθε οἱ σύντροφοι τῆς ζωῆς τ' ἀνθρώπου, σεῖς καὶ στὸν τάφο ἀκόμα δὲν τὸν ἐγκαταλείπετε. Θάβεσθε μαζί του φρέσκα, δροσερά, γεμάτα ἄρωμα γιὰ νάχετε τὴν ἴδια τύχη μ' *αὐτὸν στὰ βάθη τῆς γῆς*...

Ἀνὸ-τρία μαραμένα πέταλα ἀνάμεσα στὰ φύλλα ἑνὸς βιβλίου, κι' ἀμέσως ὁ κόσμος τῶν ἀναμνήσεων ἐπαναστατεῖ.

Ἡ ζωή σας εἶναι τόσο μικρή, κι' ὁ μος ἐγὼ τῆ ζηλεύω.

Θάθελα νὰ γεννιόμουν μιὰν αὐγὴ τοῦ Μάη, νἄνοιγα τὰ πέταλά μου στὶς πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου, νἄπαιζα μὲ τ' ἀεράκι καὶ τὶς ἀστατες πεταλούδες, νἄρχονταν οἱ μέλισσες νὰ ρουφοῦσαν τὸ χυμό μου, ἀνάμεσα στὰ κλαδιά μου νὰ τραγουδοῦσε ἐν' ἀηδόνι. Κι' ἐγὼ εὐ*τυχισμένη θὰ χόρευα λυγίζοντας τὸν* κορμό μου στὸ κάθε μικρὸ φύσημα!...

Ὅταν τὸ βράδυ θἄφτανε θὰ πλησίαζε καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου. Τὸ φεγγάρι, τ' ἄστρα, ἡ δροσιὰ κι' ἡ ἡσυχία τῆς νύχτας θὰ μ' ἔκαμαν ἀκόμα νὰ νοιώσω ὅλη τὴ χάρη τῆς ψύσης. Ἡ αὐγὴ θὰ μ' ἔβρισκε πεθαμμένο, μὲ τὰ πέταλα σκόρπια στὴ γῆ. Ναί, θὰ ζοῦσα μιὰ μέρα καὶ μιὰ νύχτα μόνο, καὶ μετὰ θὰ πέθαινα εὐτυχισμένη, γιατὶ θὰ εἶχα ζήσῃ μιὰ ζωὴ μικρὴ μὰ δίχως λύπες, γεμάτη ποικιλία καὶ ξενιοσιά.

Μ' ἀρέσει μιὰ καλοκαιριάτικη νύχτα *νὰ περπατῶ ἀνάμεσά σας, λουλούδια*, ξεχνώντας τὸν θόρυβο τῆς πόλεως, τὸν κόσμο καὶ τὴν κακία του, ξεχνώντας καὶ τὸν ἑαυτό μου ἀκόμα.

Οἱ μικρὲς ὑπάρξεις σας μὲ τὰ λεπτὰ χρώματα ἐξιδανικευμένα κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς σελήνης μὲ μαγεύουν, τ' ἀρώματά σας μὲ μεθοῦν. μὲ παρασύρουν δὲν ξέρω κι' ἐγὼ σὲ τί κόσμους ξωτικούς, καὶ τότε μέσα στὴν καρδιά μου γεννιέται κάτι σὰν ὕμνος γιὰ τὴν ὀμορφιά σας.

Λουλούδια! παρηγοριὰ τῆς ζωῆς, αἰθέρια πλάσματα σᾶς λατρεύω, δὲ θέλω *ποτὲ νὰ σᾶς χωριστῶ.*

Σφίγξ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Λουλού, γιατὶ δὲν ἐφίλησες τὸ χέρι τῆς νόννας;
— Μὰ φορεῖ γάντι!..

Μεγάλη Ἑλλὰς

***

— Μαμμά, εἶσαι γενναία;
— Γιατί, παιδί μου;
— Γιὰ νὰ ἰδῆς τὸν Ἔλεγχό μου.

Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος

κογένεια. Ἀλλὰ τώρα βλέπω πὼς τὸ τῶ πρέπει νὰ κάνω καὶ γι' ἀρραβῶνες ἢ γάμους.—«Ψυχὴ» καὶ «πνεῦμα» εἶναι σχεδὸν τὸ ἴδιο, ἀλλὰ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς διαφορά. Ὅταν λέμε «ψυχὴ» ἐννοοῦμε ὅλες μαζὶ τὶς *ψυχικὲς ἐκδηλώσεις* καὶ λειτουργίες, τὸ ἴδιο τὸ «ἐγὼ» τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βλέπει, ἀκούει, αἰσθάνεται, πονεῖ, κινεῖται, σκέπτεται, μὲ μιὰ λέξη ζῇ· ἐνῶ ὅταν λέμε «πνεῦμα», ἐννοοῦμε μᾶλλον τὸν σκεπτόμενο ἄνθρωπο κι' εἶναι σχεδὸν *συνώνυμο* μὲ τὸ «νοῦς». Ἔτσι λέει καὶ τὸ Εὐαγγέλιο «πνεῦμα ὁ Θεός» δηλαδὴ Νοῦς—ὁ ὑπέρτατος Νοῦς—καὶ ὄχι «ψυχή», γιατί, καθὼς εἴπαμε, ψυχὴ εἶν' ἐκεῖνο ποὺ ζωντανεύει ἕνα σῶμα, ἐνῶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀσώματος, ἄϋλος.— Τὸ *Φέρτο τοῦ Λεβάντε* δὲν μοῦ γράφει πιά, ἀλλὰ μὲ διαβάζει.

Δὲν γίνεται, *Φίγκαρο*. Ἔν' ἀγόρι μπορεῖ *βέβαια νὰ πάρῃ* καὶ θηλυκὸ ψευδώνυμο—*Παρηγοριά, Γέρψις, Αὐγή, Δύσις* κτλ.—ἀλλὰ στὴν ἔγκρισή θὰ δηλωθῇ ἀπαραιτήτως μὲ ἀ. Γιατὶ τὰ Διαπλασόπουλα, βλέπεις, ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους κι' εἶναι πολλὰ ποὺ δὲν ἀλληλογραφοῦν καὶ δὲν ἀνταλλάσσουν τετράδια κτλ. παρὰ μὲ ὀρόφυλα. Ἂν δὲν ἔβαζα λοιπὸν ἀ ἢ κ. πρὸς διάκριση, ἕνα κορίτσι μποροῦσε νὰ *γράψῃ* σ' ὅλα τὰ θηλυκὰ ψευδώνυμα μ' ἐμπιστοσύνη, νομίζοντας πὼς εἶναι κορίτσια, ἐνῶ πολλὰ θἄταν ἀγόρια. Κι' ἂν ἔβαζα κ. σὲ θηλυκὸ ψευδώνυμο ἀγοριοῦ, ἔ, αὐτὸ πιὰ θἄταν σωστὴ ἀπάτη!

Τὰ *θερμά μου συγχαρητήρια, Νίκησε*, γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες τῆς ἐξαδέλφης σου καὶ καλῆς μου φίλης *Βιργινίας Γ. Κοκκίνου*. Ἔλαβα καὶ τὴ συνεργασία σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Καμμιὰ ὑποχρέωση δὲν ἔχεις νὰ στέλνῃς ὁλοένα· μόνο ὅταν μπορῇς, ὅταν σοῦ γουστάρῃ· ἐπομένως κανένας λόγος δὲν ὑπάρχει νἀποχωρήσῃς ποτέ. Ἔδειξα τὸ γράμμα σου καὶ στὸν κ. Φαίδωνα. Γιὰ τὰ Λαχεῖα μίλησε γενικά· δὲν εἶπε ὅμως πὼς δὲν μπορεῖ νἀγοράζῃ κανεὶς λαχειοφόρες ὁμολογίες τοῦ Κράτους ἢ καὶ ἄλλο λαχεῖο ὁποιοδήποτε. Ὅσο ἐπιτρέπουνται. ὅσο εἶναι κι' αὐτὰ ἕνας «οἰκονομικὸς *συνδυασμός*» σὰν τοὺς ἄλλους, θἄταν ἀνοησία νὰ μὴν ἐπωφεληθῇ κανένας—γιὰ τὸ γοῦστο του ἐπιτέλους—καὶ νὰ πῇ «δὲν ἀγοράζω λαχεῖα γιατ' εἶναι κάτι ἀνῄθικο»!

Τάσο Λούζη, δὲν μπορῶ, φυσικά, νὰ θυμοῦμαι παρασμένα κομμάτια. Τὰ δικά σου ὅμως δὲν τὰ ἔξεχασα, ἀκριβῶς γιατὶ ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ τἀπορρίπτω ἐνῶ ἦταν πολὺ καλά. Κι' ἡ μόνη αἰτία, σχεδὸν πάντοτε, ἦταν οἱ ἀνωμαλίες ποὺ παρατηροῦσα στὸ μέτρο, στὴ στιχουργία. Ἕν' ἄλλο σου, πεζό, δημοσιεύθηκε στὸ 23 φυλλάδιο, ὥστε κανονικὰ στέλνεις σήμερα τὶς «Ξανθὲς Μπουκλες». Τὸ διάβασα μάλιστα κι' εἶδα μὲ χαρὰ πὼς ἡ στιχουργία εἶναι κάπως καλύτερη καὶ μ' ἐλάχιστα διορθώματα μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ. Μόνο τοὺς στίχους τοῦ Καβάφη θὰ παραλείψω, γιατὶ εἶναι ἀπὸ ποίημά του ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ στὸ περιοδικό μας.

Πραγματικῶς, *Λεβάντα* καὶ *Ἐλάτη*, τὸ γράμμα σας μοῦ μετέδωσε ὅλο σὰς τὸ *κέφι*. Μοῦ παρουσίασε καὶ τὸ δραμα τοῦ κήπου σας, μὲ τὰ λουλούδια ποὺ εἶχε μέσα ὡς... δεῖγμα. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! ἀντὶ γιὰ ἕνα γράμμα, γραμμένο λίγο ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ λίγο ἀπὸ τὴν ἄλλη, θὰ προτιμοῦσα δυό, ἔστω καὶ μικρότερα, τὸ καθένα ἀπ' τὴν καθεμιά... (Οἱ συλλογὲς τῆς *Ἐλάτης* καὶ τοῦ *Ἀφροῦ τοῦ Ἰονίου* ἔφθασαν ἐγκαίρως).

Ἔλαβα τὸ ποίημά σου, *Κόρη τοῦ Βόλγα*, θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ. Ἀλλὰ καὶ νἀπορριφθῇ, δὲν πρέπει νἀπογοητευθῇς, ἀφοῦ εἶναι τὸ *πρῶτο* ποὺ στέλνεις. Μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἔμαθα πὼς ἡ ἀδελφή σου, ἡ παλιά μου *Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου*, εἶναι τώρα παντρεμένη. Πές της, ἂν καὶ ἀργά, τὰ ὁλόθερμά συγχαρητήριά μου καὶ τὴν εὐχαριστῶ ποὺ πάντα μὲ θυμᾶται.

Τὸ *Ἀνδριωτάκι* μοῦ γράφει ὅτι ἀνταπέδωσε τετράδιο στὸν *Γολιάθ* καὶ ἀπορεῖ πῶς δὲν τὸ ἔλαβε. Ἴσως, λέει, δὲν θὰ τοῦδωσε σωστὴ διεύθυνση κι' εἶναι πρόθυμο νὰ τοῦ ξαναστείλῃ, ἂν τοῦ δώσῃ μιὰ διεύθυνση σωστή. Τὸ ἴδιο παραπονιέται ὅτι δὲν ἔλαβε τετράδιο ἀπὸ τὴ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου*, ἐνῶ τῆς ἔχει στείλει δικό του πρὸ καιροῦ.—Ἂς εἶναι *καταχρηστικῶς* αὐτὰ τὰ γράφω ἐδῶ. Τὰ ἰδιαίτερα πρέπει νὰ διαβιβάζωνται μὲ Μικρὴ Ἀγγελία.

Εὔχομαι περαστικά, *Γοργὴ Ψαροπούλα*. Νὰ τώρα κι' ἄλλη ἀφορμὴ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα, γιὰ νὰ μάθω πῶς σηκώθηκες ἀπ' τὸ κρεββάτι.. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀφορμή, νὰ μοῦ γράφῃς ὅταν σοῦ γουστάρῃ, καὶ μὴ φοβᾶσαι, γιατὶ ποτὲ δὲν μ' ἐνοχλοῦν τὰ γράμματα τῶν φίλων μου. Ἔλαβα καὶ τὸ πρῶτο σου κομμάτι. Σὲ τιμᾶ ποὺ θέλεις νὰ τὸ κρίνω μὲ «δοῦ καὶ αὐστηρότητα μπορῶ», ἐγὼ ὅμως τὰ κομμάτια τῶν παιδιῶν, καὶ μάλιστα τὰ πρῶτα, τὰ κρίνω καὶ μὲ *κάποια ἐπιείκεια*...

Κι' ἐγώ, *Ἀρόη*, προτιμῶ ψευδώνυμα σὰν τὸ δικό σου καὶ σὰν τὰ γνωστὰ ποὺ ἀναφέρεις, ἀπὸ τὰ ξενικά, καὶ μάλιστα ὀνόματα ἠθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου «ποὺ δὲν μπορεῖς καλὰ-καλὰ νὰ τὰ διαβάσῃς». Ἀλλά, βλέπεις, ἡ μανία τοῦ κόσμου γιὰ τοὺς «ἀστέρας» κατέλαβε καὶ τὰ παιδιά... Γι' αὐτὸ τὸ γεῦμα καὶ γιὰ τὴ φωτογραφία *ἔγραψε κι' ὁ κ. Φαίδων*. Ἀλλὰ πῶς γνώρισες στὴ φωτογραφία τὸν κ. Παπαδόπουλο; τὸν εἶδες καμμιὰ φορὰ ἐδῶ; Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω καλὰ ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ «ροταριανός». Μοῦ εἶπαν πὼς τὸ «ρόταρυ» σημαίνει κύκλος — καὶ *πραγματικῶς* ἕνας κύκλος, μιὰ ρόδα, εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ ὁμίλου—ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιη. Τί λένε οἱ σοφοί τοῦ... κύκλου μας;

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Σφίγξ*. Δέν πειράζει καθόλου ἂν οἱ πρῶτες Ἀσκήσεις ποὺ συνθέτεις δὲν εἶναι τόσο τέλειες' (ἐσὺ τὸ λές, ἐγὼ δὲν τὶς εἶδα ἀκόμα). Τὸ ζήτημα ἦταν νὰ γίνῃ ἡ ἀρχή. Σιγὰ-σιγὰ θἀποκτήσῃς τὴν πεῖρα κι' ὁλοένα θὰ πάνῃς καλύτερες. Συνθέτες Ἀσκήσεων, ποὺ διακρίθησαν πραγματικῶς, δὲν ἔφτασαν στὴν τελειότητα παρ' ἀφοῦ ἐργάσθηκαν τέσσερα, πέντε καὶ περισσότερα χρόνια.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Γράμμα μιᾶς ἀρρωστης» τῆς *Ω. Ω. Ω.* "Ἀτεχνη στιχουργία, κακὰ μέτρο, φράσεις κοινές, ἀταίριαστες σὲ ποίημα. Ἂν γραφόταν σὲ πεζό, θὰ κέρδιζε πολὺ περισσότερο.—«Ἠλιοβασίλεμα» τῆς *Δ. Ρ.* Καὶ αὐτὸ πολὺ ἄτεχνο· φτωχότατες ὁμοιοκαταληξίες.—«25 Μαρτίου» τοῦ *Ὑπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος*. Στάλθηκε πολὺ παράκαιρα ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν θὰ ἦ-

Παραναλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ταν δημοσιεύσιμο. Γλῶσσα σχολαστική, ὕφος στομφῶδες. Δέν γράφει ἔτσι ἕνα παιδάκι τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἡμέρα. Μεταχειρίζεται πολὺ πιὸ ἁπλὴ γλῶσσα.—«Ὁ θάνατος τοῦ Ντίκ» τῆς *Ἰωσηφίνας*. Εἶναι γραμμένο μὲ συγκίνηση καὶ τρυφερότητα, ἀλλὰ σὲ γλῶσσα σχολαστικὴ καὶ ὕφος ἄτεχνο. Τὸ θέμα εἶναι πολὺ ὡραῖο.—«Ἕνα δείλινό» τῆς *Ἔμμας Μόρελαντ*. Πολὺ θλιβερό. Ἀρκετὰ καλὰ γραμμένο, ἀλλὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ διαρκῶς τέτοια σπαρακτικὰ κομμάτια.—«Ἕνας δρόμος». Ἡ ἀρχὴ εἶναι πολὺ ὡραία, ἀλλὰ κατόπι γίνεται κι' αὐτὸ θλιβερὸ καὶ πένθιμο. Ἔχει νὰ κάνῃ μὲ νεκροταφεῖα, νεκροφόρες κτλ. Ἀποφεύγετε αὐτὰ τὰ φρικιώδη.—«Ἀνέκδοτο τοῦ Νάστραδίν Χότζα» τοῦ *Μπετόβεν*. Πασίγνωστο.—«Ὁ Μάγος» τῆς *Α. Ω.* Θέμα πολὺ βαρὺ καὶ γιὰ ἐκείνην ποὺ τὸ ἔγραφε καὶ γι' αὐτοὺς *ποὺ θὰ τὸ διάβαζαν*. Πῶς τῆς ἦρθε τῆς *Α. Ω.* νὰ γράψῃ ἕνα τέτοιο κομμάτι; Χάθηκαν τὰ θέματα τὰ σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία της;—«Ὁ λύκος καὶ τὸ ἀρνάκι» τοῦ *Βλάση Πήλιου*. Κοινότατο ἀνέκδοτο κακομεταφρασμένο.—Γυρεύοντας θέμα» τοῦ *Λυτλομάτη*. Δὲν λέει τίποτε. Τὸ δεύτερο, ἀντικανονικὰ σταλμένο, ἔχει ὡραῖες ἰδέες ἀλλὰ ποὺ εἶδικὸ ἐνδιαφέρον.—"Ἀνοιχτὸ γράμμα» τῆς *Ε. Γ.* Πρωτότυπο θέμα, ἀλλὰ ὄχι κατάλληλο γιὰ παιδιά. Θὰ τὰ ἔκανε νὰ ἴδοῦν ὡρισμένα πράγματα μὲ προκατάληψη καὶ νὰ ἐπηρεασθοῦν ἀπὸ ὑποκειμενικὲς κρίσεις. Καὶ γραμμένο ἄρκετὰ στρυφνά.—«Τ' ἀρνάκι» τοῦ *Φῶς Σκοτεινοῦ*. Πασχαλινὸ καθυστερημένο. Τὸ θέμα ἔχει πιὰ ἐξαντληθεῖ.—«Γιατὶ σταυρώθηκε ὁ Ἰησοῦς», τοῦ *Πληγωμένου Κορφιατόσουλου*. Ὁ φίλος μας εἶναι ἀξιέπαινος γιὰ τὴν προσπάθειά του, ἀλλὰ τὸ θέμα ποὺ διάλεξε εἶναι ἐξαιρετικὰ βαρὺ καὶ δύσκολο. Ἄμα μεγαλώσῃ, ἴσως καιρὸ νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῇ μὲ μεγαλύτερη ἐπιτυχία.—«Ρόμμα» τῆς *Δουλουδένιας Ὑπαρξῆς*. Τὸ συνειθισμένο παιχνίδι μὲ τὰ ψευδώνυμα σὲ τρία χειρόγραφα. Μεγάλο. Ἂν τουλάχιστο τὸ εἶδος ἦταν καινούργιο.—«Τ' ἀρνάκια» τοῦ *Μπὶλ-Σπίλ*. Κι' αὐτὸ παρόμοιο μ' ἐκεῖνο *ποὺ ἀπορρίπτω παραπάνω*.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὅρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πατρινὸ Ἀραπάκι, *ἀ.* (ΣΣ). Θαυμάστρια τοῦ Ὠραίου, κ. (ΔΑ). Ροβινσὼν Κρούσος, κ. (...).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Γαλανὴ Νεράϊδα, κ. Δόνα Κλάρα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἰρσὶν* (ὁ «Ἄσπρος Λύκος» θὰ βαστάξῃ ὅλο τὸ χρόνο· αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει, τὸ βάζαμε κι' ἀργότερα· ἀλλὰ ἡ μεγάλη δυσκολία εἶναι ἡ εἰκονογράφηση· ποῦ νὰ βροῦμε ζωγράφο νὰ μᾶς κάνῃ σὰν τὶς ὡραῖες καὶ ἄφθονες εἰκόνες ποὺ ἔχουν τὰ ξένα μυθιστορήματα;) *Λυσόχαρτο* (ἔλαβα τὸ δελτάριό σου καὶ θὰ συμπορφωθῶ·) *Κηρύκειον* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ ποὺ θὰ λαβαίνῃς καὶ φέτος μέρος στὴν κίνησή κι' εἶσαι, βλέπω, ἐνήμερος σὲ ὅλα· ὁ Ὀδηγὸς μὲ τὰ ταχυδρομικὰ κάνει 7 δρ.) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (ἀνήγγειλα τὸ θάνατο τῆς ξαδέλφης σου ποὺ τόσο μὲ λύπησε· σοῦ ἔστειλα 9 τετράδια·) *Κωνσταντῖνον Καλλιβωκᾶν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.

φύλλα καὶ λ/σμὸν ἔστειλα· ὀφείλεις δρ. 22,50·) ***Μικρὴν Χωριατοπούλαν*** (μετὰ χαρᾶς· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση κι' ἐλπίζω νὰ γράφῃς συχνά· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ ρωτᾶς, δὲν ἐπιτρέπεται· μόνο τὰδέλφια τῶν συνδρομητῶν μποροῦν νάχουν κι' αὐτὰ ψευδώνυμο καὶ ν' ἀλληλογραφοῦν·) ***Ταυρομάχον*** (βεβαιότατα· αὐτὴ ἡ ποικιλία τῶν ἐποχῶν κάνει στὰ κλίματα μας εὐχάριστη τὴ ζωή· στὶς θερμὲς χῶρες τὸ αἰώνιο καλοκαίρι εἶναι ἀνυπόφορο· ἐπίσης, σὲ κάποια νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ αἰώνια ἄνοιξη καταντᾶ, λένε, μονότονη·) ***Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*** (μὰ κι' ἐγὼ γιὰ τί ἄλλο κάνω καὶ Διαγωνισμὸ Καλλιτεχνίας, παρὰ γιὰ νὰ συνηθίζουν οἱ φίλοι μου νὰ γράφουν καλά; τώρα περιμένω τὴ φωτογραφία σου·) ***Παγωμένο Καλοκαίρι*** (ἔτσι εἶναι· δὲν μποροῦσε, βλέπεις, νὰ ὁρισθῇ ἄλλη ἐποχὴ γιὰ τὶς ἐξετάσεις· γιατὶ πρέπει νὰ τὶς ἀκολουθοῦν οἱ διακοπές, κι' αὐτὲς πάλι δὲν μποροῦσε νὰ ὁρισθοῦν παρὰ γιὰ τοὺς πολὺ ζεστοὺς μῆνες· ἄλλα νά, ἔφτασαν κι' αὐτοί· καὶ τότε θάχῃς ὅλη σου τὴν ἡσυχία γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς·) ***Ἀτακτην*** (ἔκαμες πολὺ καλά· θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· πές στὴ φίλη σου χαιρετίσματα καὶ περιμένω·) ***Γκρὶ Νταῦ*** (σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμο· πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· γράφε μου καὶ μὴ σὲ νοιάζῃ γι' ἀνορθογραφίες· ποὺ ἄλλωστε κάνεις λίγες καὶ σὲ λίγον καιρὸ δὲν θὰ κάνῃς καμμιά· καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς πὼς θὰ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σοῦ ἀπαντῶ·) ***Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων*** (καλὴ ἡ Μ. Εἰκών, ἀλλὰ ὄχι καὶ καλὰ ἀντιγραμμένη γιὰ νὰ δημοσιευθῇ·) ***Ποσειδῶνα*** (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· ἔλαβα καὶ τὴ Συλλογή σου·) ***Χέοπα*** (μετὰ χαρᾶς· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Νέλλην Καλούδη*** (τόμον ἔστειλα·) ***Παλαιὰν Ἑλληνίδα*** (τί ἄλλο θέλεις νὰ γίνῃ; νά, ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί...) ***Φλὶτ*** (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω· ἂν εἶναι ὅμως καλό, ἡ ἀπάντησή μου θὰ εἶναι ἡ δημοσίευσή του·) ***Ρομπινσὼν Κροῦσον*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Πατρινὸ Ἀραπάκι*** (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση· χαίρω πολύ, γράφε μου·) ***Νικήτριαν Ἑλλάδα, Παυσανίαν Ἀνδριτσανίτην*** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***20 Μαΐου*** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 26 Ἰουλίου

291. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνο τὸ πρῶτο μου εἶναι,
Νότες στάλλα δυὸ θὰ ἰδῇς,
Ἀλλὰ τῆς Βυζαντινῆς.
Τώρα πρόσεξε, μέσ' στ' ὅλο
Νὰ μὴν πέσῃς καὶ πνιγῆς.

Ἄφρες τοῦ Ἰονίου

292. Στοιχειόγριφος

Πῶς ἀλλάζει, εἶναι θαῦμα,
Μιὰ σύρίτσα ἂν τοῦ κολλήσῃ!
Ἦταν κάτι ποὺ στὸ παίρνει
Ὁ λῃστὴς γιὰ νὸ σάφήσῃ,
Ἐνῶ τώρα εἶναι σπουδαῖος
Ἕλληνας ζωγράφος νέος.

Ἐλάτη

293. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμ' ἕνα δέντρο ταπεινό,
Γιὰ τὴ φωτιὰ μονάχ' ἀξίζω·
Μ' ἄλλη κορφή, κάποιο λευκὸ
Εἶμ' ἄνθος καὶ μοσχομυρίζω.

Ἀλεξανδρινὲ Ζιζάνιο

294. Αἴνιγμα

Τοῦ Θεοῦ μας κατοικία,
Περισσότερα μὴ ρώτα·
Καὶ στὰ πίσω κάθε ζώου
Ἀπαντᾶς τὰ δυὸ μου πρῶτα.

Βέλος

295. Κλίμαξ

Θ — Σ
Θ — — Σ
Θ — — — Σ
Θ — — — — Σ
Θ — — — — — Σ
Θ — — — — — — Σ
Θ — — — — — — — Σ
Θ — — — — — — — — Σ
Θ — — — — — — — — — Σ

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: ζῶον, ὑπέρτατον, θεὰ δικαία, ἥρως βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, μοιραῖον, δημηρικὸς ἥρως, ἀρχαῖος ἱστορικός, ἀρχαῖος στρατηγός.

Σπίρτο Μονάχο

296. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 3 5 3 6 = Ποταμὸς
2 6 2 6 = Θεά
3 4 3 5 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς
4 2 4 3 6 = Μυθολογικὸν
5 2 4 3 = Εὔρωπ. πρωτεύουσα
6 2 1 3 = Ὄρος

Γολιάθ

297-302. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν — τὸ πτερωτὸν — τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ καθεξῆς:

1, Βαλκανικὸν κράτος· 2, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος· 3, Ὀροσειρὰ τῆς Εὐρώπης· 4, Νησὶς τοῦ Αἰγαίου· 5, Στρατηγὸς ἀποκεφαλισθεὶς ὑπὸ γυναικός· 6, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν.

Δεσποινὶς Πεισματάρα

303. Τετραπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πίπαν τῆς Ρώμης, τὰ δεύτερα γράμματα εἶδος ἀμάξης, τὰ τρίτα πλῆθος καὶ τὰ τέταρτα ἀγίαν:

1, Νεοέλλην ποιητής· 2, Ὀροπέδιον τῆς Ἀσίας· 3, Τὸ ἐναντίον τῆς διχονοίας· 4, Χαϊδευτικὸν ὄνομα γυναικεῖον

Λυσόχαρτο

304. Φωνηεντόλιπον

γνς - δκ - χλπ - τ - τλ

Σιμόνη

305. Παλαιὸς Γρῖφος

Νῦν ᾄδω σε Μούσῃ, κακὲ Κάρ, ἡδείᾳ.

Ἐπηρύκειον

Τέλος τοῦ 268 Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο θάρχίσῃ νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 11

108. Ἱστορία (εἰς, τό, ροιά). — 109. Ἀνανάς - Ἀνανίας. — 110. Σιὼν - χιὼν - Χίλων. — 111. Μῦθος - θυμός. — 112.

Λ Α Σ
Α Ν Ο
Β Τ Ν
ΤΡΙΑΙΝΑ
Ρ Ι Ρ
Υ Ο Ο
Ο Σ Ν

113. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ (ἑστία, ἰατρός, σῖτος, Τάρας, ροιά, ἀτραπός, Ὀράτιος. — 114-118. Διὰ τοῦ *Ἀνθρακες, ἄγαν, θάνατος, ἄνευ, παιάν.* — 119. ΜΝΣΘΤ - Μ - ΚΡ = Μνήσθητί μου, Κύριε. ΑΑΕ - Ο - ΗΑΥΟ = Ἄνθρακες ὁ θησαυρός, (ΜΑρκος, ΝΑός, ΣΕλήνη, ΘΟυκυδίδης, ΤΗβενος, ΜΑρούας, ΚΥριακή, ΡΟύβλιον). — 120. Ἀργὸς μὴ ἰσθι μηδ' ἂν πλουτῇς. — 121. *Ἡ ἐγκράτεια εἶναι ἀρετή* (η ἐν κρα, τί, ἆ, εἰν' ἔαρ, ἔ, τί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΔ'—309]

Ἀλ, πολὺ νωρὶς ξύπνησες· τὸ εἶχα ξεγράφει πρὸ καιροῦ. ***Ρεζεντά***

[ΑΔ'—310]

Μιμόζα, γιὰ τὴ γιορτούλα σου χίλιες εὐχές.

Ἀλκυονίς, Γαλιάνδρα

[ΑΔ'—311]

Ἀλκυονίς, γιὰ τὴ γιορτούλα σου χίλια φιλιά. Γιὰ θυμήσου, Λιοντάρι, Μπάμπης. ***Γαλιάνδρα***

[ΑΔ'—312]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασοπούλες. Γράφατε: Κὰν Ἀτόλιου, Ἐφέσσου 15. Ἀθήνας, διά: ***Νικήτριαν Ἑλλάδα***

[ΑΔ'—313]

Πρωτομαΐνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετοῦμεν ὅλους καὶ ὅλες.

Μέρτζια, Τρελλούλα, Ξανθὴ Γόησσα

[ΑΔ'—314]

Μιράντα, ἔλαβες γράμμα; Ὄχι; Ἐχάθηκε. Γράψε μου ὁλάκερη τὴ Δ/σή σου. ***Ταξιδιώτης***

[ΑΔ'—315]

Κοζάκε τοῦ Ντόν, ἔχεις δίκιο, ὁ πίνακάς εἶναι πολὺ... μικρὸς καὶ μὲ τὸ διαβήτη θὰ τὸν πιάσῃς ὅλον.

Ἐλάτη, Μυρτούλα

[ΑΔ'—316]

Ἀγνή, ἀγαπημένη, στὴ γιορταύλα σου μύριες καρδιόβγαλτες εὐχοῦλες δέξου ἀπὸ τό: ***Φίλημα Σκιᾶς***

[ΑΔ'—317]

Ἀλκυονίς μου, στὴ γιορτούλα σου δέξου χίλιες εὐχούλες. ***Μιμόζα***

[ΑΔ'—318]

Στέφεν, πολυαγαπημένη μου, γιὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβώνας σου, δέξου τὰ ἀδελφικὰ συγχαρητήριά μου.

Ἔμμα Μόρελαντ

[ΑΔ'—319]

Μὴ λὲς κουταμάρες, Α. Ν. τὸ Ξανθὸ Ἀγγελούδι εἶναι μοναχοκόρη. Λυκόφως τῆς Δόξης. Σὲ ξέρω. Τί κάνει ἡ Δένα; ***Ζιζάνιο***

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. ***40*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894—1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. ***80*** καὶ ραμμένος δρ. ***85***. Οἱ δὲ ***Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933*** τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. ***110*** καὶ ραμμένος δρ. ***115***.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. ***15*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. ***35*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι